

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/119/2021
Identifikačné číslo spisu:	1205207733
Dátum vydania rozhodnutia:	24.10.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Holíč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1205207733.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobcu M. W. G., bytom N., Č.V. č. XX, zastúpeného advokátom JUDr. Radoslavom Olijášom, so sídlom v Bratislave, Záhradnícka č. 36, proti žalovanému Ústavu pamäti národa, so sídlom v Bratislave, Košická č. 52, IČO: 37 977 997, zastúpenému advokátom JUDr. Ing. Branislavom Pechom, PhD., so sídlom v Nitre, Piaristická 2, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 16C/77/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. decembra 2019 sp.zn. 15Co/14/2018, takto

rozhodol:

Senát 9 C Najvyššieho súdu Slovenskej republiky postupuje vec na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Odôvodnenie

I. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom (v poradí štvrtým) z 28. marca 2017 č.k. 16C/77/2005-724 rozhodol tak, že žalobu zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania vo výške 100 %, ktoré budú vyčíslené samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Rozsudok odôvodnil aplikáciou ustanovení § 11, § 12 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 1 písm. a/, b/ bod 5, § 2 písm. a/, b/, f/, g/, h/, i/, § 8 ods. 3, § 19 ods. 1, § 26 ods. 3 zákona č. 553/2002 Z.z. o sprístupnení dokumentov o činnosti bezpečnostných zložiek štátu 1939 - 1989 a o založení Ústavu pamäti národa a o doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pamäti národa“), § 4, § 5 ods. 1 zákona č. 70/1965 Zb. o Zbore národnej bezpečnosti, § 82 ods. 1, § 78 ods. 5 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore, čl. 1, čl. 3 ods. 1 ústavného zákona č. 542/1992 Zb. o zániku Českej a Slovenskej federatívnej republiky.

1.1. Žalobca sa žalobou, po jej zmenách so súhlasom súdu, domáha ochrany osobnosti podľa § 11 a nasl. OZ, a síce I. určenia, že je vedený neoprávnene v registračných protokoloch agentúrnych a operatívnych zväzkov Krajskej správy Zboru národnej bezpečnosti v Bratislave, Správa Štátnej bezpečnosti pod registračným číslom XXXXX ako kandidát tajnej spolupráce a agent pod kryciami menami V. a V.; II. určenia, že žalovaný neoprávneným zverejnením jeho mena a dátumu narodenia ako kandidáta tajnej spolupráce a agenta s kryciami menami V. a V. v registračných protokoloch agentúrnych a operatívnych zväzkov Krajskej správy Zboru národnej bezpečnosti v Bratislave, Správa Štátnej

bezpečnosti, pod registračným č. XXXXX na internetovej stránke žalovaného, v správe žalovaného, čím porušil právo žalobcu na ochranu osobnosti; III. uloženia povinnosti žalovanému do troch dní od právoplatnosti rozsudku na internetovej stránke žalovaného zverejniť ospravedlnenie v tomto znení: „M. W. G., narodený dňa XX.XX.XXXX, je neoprávnene evidovaný ako kandidát tajnej spolupráce a agent s krycím menami V. a V. v registračných protokoloch agentúrnych a operatívnych zväzkov Krajskej správy Zboru národnej bezpečnosti v Bratislave, Správa Štátnej bezpečnosti pod registračným číslom XXXXX, obsah týchto registračných protokolov týkajúcich sa M. W. G. nie je pravdivý a za jeho zverejnenie sa mu ospravedľujeme.“ Povinnosť zverejniť ospravedlnenie žalobcovi podľa tohto výroku trvá po celú dobu, po ktorú žalovaný bude na svojej internetovej stránke zverejňovať registračné protokoly agentúrnych a operatívnych zväzkov Krajskej správy Zboru národnej bezpečnosti v Bratislave, Správa Štátnej bezpečnosti v časti týkajúcej sa žalobcu; IV. uloženia povinnosti žalovanému do troch dní od právoplatnosti rozsudku zverejniť na internetovej stránke žalovaného tento rozsudok v celom znení s tým, že povinnosť zverejniť rozsudok podľa tohto výroku trvá po celú dobu, po ktorú žalovaný bude na svojej internetovej stránke zverejňovať registračné protokoly agentúrnych a operatívnych zväzkov Krajskej správy Zboru národnej bezpečnosti v Bratislave, Správa Štátnej bezpečnosti v časti týkajúcej sa žalobcu; V. zaplata náhrady nemajetkovej ujmy v sume 3.320,- eur; VI. náhrady trov konania.

1.2. V konaní bolo preukázané, že žalovaný na svojej internetovej stránke zverejnil skutočnosti vyplývajúce z prevzatých dokumentov bývalej Štátnej bezpečnosti, z ktorých vyplýva, že žalobca bol vedený ako „agent“ v zoznamoch bývalej Štátnej bezpečnosti pod registračným č. XXXXX s krycím menami V., resp. V. Podľa žalobcu žalovaný do jeho osobnosti zasiahol tým, že uverejnil dokumenty bývalej Štátnej bezpečnosti, v ktorých sú podľa jeho názoru uvedené nepravdivé informácie o jeho osobe. Žalobca netvrdil, ani nepreukázal, že by dané dokumenty vytvoril žalovaný a že informácie v nich uvedené do dokumentov vložil žalovaný, resp. neskôr tieto menil, dopĺňal, vôbec akokoľvek s ich obsahom žalovaný narábal. Žalobca v konaní ďalej nepreukázal a ani netvrdil, že žalovaný pri vykonávaní svojej činnosti prekročil svoje právomoci uložené mu zákonom o pamäti národa, že v zverejnených prepisoch uverejnil aj také údaje, ktoré neboli uvedené v pôvodných evidenčných zložkách Štátnej bezpečnosti. Dokumenty vo vzťahu k žalobcovi, ktoré vznikli činnosťou Štátnej bezpečnosti (§ 6 ods. 1 zákona o pamäti národa) boli predmetom sprístupnenia a zverejnenia, zo spisu nevyplýva, že by išlo o dokumenty uvedené v § 6 ods. 2, ods. 3 zákona, teda také, ktoré sprístupneniu nepodliehali. Zákonodarca žalovanému neukladal a neukladá povinnosť overovať, či údaje obsiahnuté v dokumente a údaje získané do informačného systému dokumentov zo zachovaných evidenčných pomôcok sú presné alebo pravdivé; žalovaný bol povinný dokumenty prijať, archivovať v stave a obsahu, ako mu boli doručené, zostali vlastníctvom ústavu a sú nenahraditeľným svedectvom o historickom období, v ktorom vznikli a pre uchovanie pamäti národa sú jeho kultúrnym dedičstvom a v takom obsahu aj zverejniť; čo sa nepochybne stalo aj v prejednávanej veci. Z daného vyplýva, že prijatím týchto dokumentov a ich zverejnením žalovaný splnil svoju povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona o pamäti národa.

1.3. Vyvodil, že žalovaný nie je v konaní pasívne vecne legitimovaný. Žalovaný splnením a plnením zákonných povinností (bez akýchkoľvek excesov) nebol spôsobilý zasiahnuť negatívnym spôsobom do osobnosti žalobcu, ktorý v súlade s účelom a cieľom zákona o pamäti národa skúma, zhromažďuje, sprístupňuje, zverejňuje informácie o činnosti represívnych zložiek štátu v čase neslobody (v prejednávanej veci Štátnej bezpečnosti). Žalovaný nie je nositeľom zodpovednosti za činnosť Štátnej bezpečnosti, nie je právnym predchodcom, ani právnym nástupcom Štátnej bezpečnosti, a v súlade so zákonom o pamäti národa len prevzal dokumenty vytvorené Štátnou bezpečnosťou, preto nie je dôvod na to, aby niesol zodpovednosť za to, čo v týchto archívnych materiáloch bolo v minulosti zaevidované, v súlade so zákonom neskôr zverejnené a v tejto súvislosti prečo by malo ísť zo strany žalovaného o neoprávnene zverejnené dokumenty.

1.4. Žalovaný v zmysle zákona o pamäti národa, ani v zmysle zákonov č. 40/1974 Zb., č. 204/1991 Zb., č. 171/1993 Z.z., nie je právnym nástupcom bývalej Štátnej bezpečnosti. K evidovaniu žalobcu v materiáloch Štátnej bezpečnosti došlo pred 31.12.1992. Podľa ústavného zákona č. 542/1992 Zb. ČSFR zanikla uplynutím dňa 31.12.1992, týmto dňom zanikli aj jej ozbrojené a bezpečnostné zložky a jej nástupníckymi štátmi sa stali Slovenská republika a Česká republika. Na území Slovenskej republiky bolo v zákonoch č. 204/1991 Zb. a č. 171/1993 Z.z. zakotvené, že ak sa v iných zákonoch alebo všeobecne záväzných právnych predpisoch hovorí o Zbore národnej bezpečnosti, Verejnej bezpečnosti alebo o

príslušníkov Zboru národnej bezpečnosti alebo Verejnej bezpečnosti, rozumie sa tým Policajný zbor alebo policajti. Jednou zo zložiek ZNB bola aj ŠTB (§ 5 ods. 1 zákona č. 70/1965 Zb., § 9 ods. 1, ods. 2 zákona č. 40/1974 Zb.), z čoho vyplýva, že Zbor národnej bezpečnosti sa považuje za Policajný zbor. Zodpovednosť za škodu spôsobenú príslušníkmi Zboru národnej bezpečnosti niesol štát - ČSSR zastúpený Federálnym ministerstvom vnútra alebo ministerstvami vnútra republík (§ 593 ods. 7 zákona č. 40/1974 Zb.). V súčasnosti štát v zastúpení Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky zodpovedá za škodu spôsobenú Policajným zborom alebo policajtom v súvislosti s plnením ich úloh ustanovených zákonom (§ 78 ods. 5, ods. 7 v spojení s § 82 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z.). Zodpovednosť štátu za nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci, kam nepochybne patrilo aj vedenie zväzkov Štátnej bezpečnosti, upravoval aj ďalší právny predpis - zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Vychádzajúc z uvedených skutočností a citovaných právnych predpisov súd dospel k záveru, že pasívne vecne legitimovaným subjektom je Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky; nie žalovaný.

1.5. Nedostatok pasívnej vecnej legitimácie žalovaného viedol k zamietnutiu žaloby ako nedôvodnej. Súd žalobu zamietol vrátane ostatných, nadväzujúcich, nárokov žalobcu (na zverejnenie ospravedlnenia, zverejnenie rozsudku súdu na internetovej stránke žalovaného, ako aj náhrady nemajetkovej ujmy v sume 3.320,- eur). Nevykonával žalobcom navrhované dôkazy, ani opätovný výsluch a zbavenie mlčanlivosti označených svedkov M. T. N., F. I. C. a O. M. P., ktoré, vzhľadom na uvedené, považoval za nehospodárne a nepotrebné. Pri svojom terajšom rozhodovaní na ich svedecké výpovede neprihliadal a k rozhodnutiu vo veci súd dospel skúmaním podmienok pasívnej vecnej legitimácie žalovaného v spore o ochranu osobnosti. Výrok o nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 262 ods. 1, ods. 2, § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom (v poradí štvrtým) z 18. decembra 2019 sp.zn. 15Co/14/2018, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny (§ 387 ods. 1, 2 CSP) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% (§ 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, 2 CSP).

2.1. Vecne argumentoval tým, že súd prvej inštancie sa dôsledne riadil právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v zrušujúcom uznesení (v poradí treťom) a správne uzavrel, že žalovaný v predmetnej právnej veci nie je nositeľom pasívnej vecnej legitimácie. Pre konanie o nárokoch žalobcu vo veci samej bolo nevyhnutné v prvom rade vyriešiť otázku, či žalovaný je nositeľom pasívnej vecnej legitimácie a keďže jej nositeľom nie je, odvolacie dôvody vychádzajúce z ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, g/ CSP neboli spôsobilé priviesť žalobcovi úspech v odvolacom konaní (tieto dôvody sa vzťahujú k veci samej). V zhode so súdom prvej inštancie aj odvolací súd dôvodí, že Ústav pamäti národa bol zriadený zákonom o pamäti národa, ktorý žalovanému ukladal presne vymedzené povinnosti, ktoré aj plnil. Splnením a plnením zákonných povinností (bez akýchkoľvek excesov) žalovaný potom nebol spôsobilý zasiahnuť negatívnym spôsobom do osobnosti žalobcu. V konaní zostalo nepochybné, že žalovaný nie je právnym predchodcom, ani právnym nástupcom Štátnej bezpečnosti. V súlade so zákonom o pamäti národa len prevzal dokumenty vytvorené Štátnou bezpečnosťou, a preto nie je zákonný dôvod na to, aby niesol zodpovednosť za to, čo v týchto archívnych materiáloch bolo v minulosti zaevidované, v súlade so zákonom neskôr zverejnené a v tejto súvislosti prečo by malo ísť zo strany žalovaného o neoprávnene zverejnené dokumenty.

2.2. Ustanovenie § 17 ods. 2 zákona o pamäti národa neupravuje zodpovednosť žalovaného za obsah zväzkov, ale upravuje výlučne jeho povinnosti vydať pre potreby znaleckej činnosti originál zachovaného osobného zväzku alebo personálneho (kádrového) spisu na žiadosť právnickej osoby, toto ustanovenie nemožno vykladať ako základ pre pasívnu vecnú legitimáciu žalovaného v sporoch o pravosti ním spravovaných dokumentov. Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie, v odvolaní, ani len netvrdil, nielo preukázal, že by dané dokumenty vytvoril žalovaný, že informácie v nich uvedené do dokumentov vložil žalovaný, resp. neskôr tieto menil, dopĺňal alebo akokoľvek s ich obsahom narábal. Žalobca ani len netvrdil, nielo preukázal, že žalovaný pri vykonávaní svojej činnosti prekročil právomoci uložené mu zákonom o pamäti národa, že v zverejnených prepisoch uverejnil aj také údaje, ktoré neboli uvedené v pôvodných evidenčných záznamoch Štátnej bezpečnosti. Dokumenty vo vzťahu k žalobcovi, ktoré vznikli činnosťou Štátnej bezpečnosti, boli predmetom sprístupnenia a zverejnenia a nevzťahovala sa na

ne výnimka uvedená v § 6 ods. 2, ods. 3 zákona o pamäti národa. Zákonodarca žalovanému neuložil povinnosť ani právo overovať, či údaje obsiahnuté v dokumente a údaje získané do informačného systému dokumentov zo zachovaných evidenčných pomôcok sú presné alebo pravdivé; žalovaný bol povinný dokumenty prijať, archivovať v stave a v obsahu, ako mu boli doručené, a v takom obsahu aj zverejniť, čo sa nepochybné stalo aj v prejednávanej veci.

2.3. Splnenie zákonnej povinnosti žalovaným podľa § 19 zákona o pamäti národa, a teda zverejnenie prepisov evidenčných záznamov z protokolov Štátnej bezpečnosti, nemožno považovať za porušenie povinnosti zo strany žalovaného a za zásah do osobnostných práv žalobcu. Zákon o pamäti národa neposkytoval a neposkytuje žalovanému možnosť vybrať si dokument alebo záznam, ktorý zverejní a ktorý nie, legislatívne je táto povinnosť vyjadrená slovom „vydá“, ktoré nepripúšťa žiadnu moderáciu ani viacvýznamový výklad. Ak teda žalovaný zverejnil na svojej stránke, že žalobca bol vedený vo zväzkoch Štátnej bezpečnosti ako kandidát tajnej spolupráce a agent s kryciami menami V. a V. v registračných protokoloch agentúrnych a operatívnych zväzkov pod registračným číslom XXXXX, splnil len svoju zákonnú povinnosť, čo mu nemôže byť na ujmu. Porušenia povinnosti by sa žalovaný dopustil v opačnom prípade, teda keby túto informáciu nezverejnil.

2.4. Do rozhodnutia súdu prvej inštancie napadnutým rozsudkom, ale ani v odvolaní proti nemu, žalobca ani len netvrdil, nieto preukázal, žeby sa žalovaný pri plnení povinností vyplývajúcich mu zo zákona č. 553/2002 Z.z. dopustil excesu a presne akého a z tohto dôvodu by bol nositeľom pasívnej vecnej legitímácie o nárokoch žalobcu v predmetnej právnej veci. Takéto tvrdenie žalobca predložil až vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k jeho odvolaniu, na čo potom odvolací súd prihliadať nemohol. Tým viac, keď žalobca predložil len veľmi všeobecné tvrdenie, presne neoznačil spomínaný exces, kedy sa ho žalovaný dopustil, na čom presne, čo tým porušil; bez súčasného označenia, predloženia, dôkazov. V prospech žalobcu nebolo možné zohľadniť ani rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 Cdo 83/2010, 5 Cdo 83/2008, 2 Cdo 984/2015, ani to, že rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.5.2011, sp.zn. 6 Cdo 83/2010, bol publikovaný v Zbierke stanovísk NS a súdov SR pod R 39/2012. V nich sám súd konštatoval absenciu výslovného zákonného ustanovenia o pasívnej vecnej legitímácii žalovaného. Vývodenie jeho pasívnej vecnej legitímácie na základe držby materiálov bývalej Štátnej bezpečnosti odporuje zákonnej úprave zodpovednosti za konanie Štátnej bezpečnosti. Ustanovenie § 17 zákona o pamäti národa nemožno interpretovať ako právny základ pre prenesenie zodpovednosti za protiprávne konanie Štátnej bezpečnosti na žalovaného, resp. právny základ pre vznik pasívnej vecnej legitímácie žalovaného.

2.5. V predmetnej právnej veci nositeľom pasívnej vecnej legitímácie je Slovenská republika - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Žalovaný v zmysle zákona č. 553/2002 Z.z., ani v zmysle zákonov č. 40/1974 Zb., č. 204/1991 Zb., č. 171/1993 Z.z. nie je právnym nástupcom bývalej Štátnej bezpečnosti. K evidovaniu žalobcu v materiáloch ŠTB došlo zo strany bývalých federálnych štátnych orgánov (Štátnej bezpečnosti). Podľa ústavného zákona č. 542/1992 Zb. ČSFR zanikla uplynutím dňa 31.12.1992, týmto dňom zanikli aj jej ozbrojené a bezpečnostné zložky a jej nástupníckymi štátmi sa stali Slovenská republika a Česká republika. Na území Slovenskej republiky bolo v zákonoch č. 204/1991 Zb. a č. 171/1993 Z.z. zakotvené, že ak sa v iných zákonoch alebo všeobecne záväzných právnych predpisoch hovorí o Zbore národnej bezpečnosti, Verejnej bezpečnosti alebo o príslušníkoch Zboru národnej bezpečnosti alebo Verejnej bezpečnosti, rozumie sa tým Policajný zbor alebo policajti. Jednou zo zložiek Zboru národnej bezpečnosti bola aj Štátna bezpečnosť (§ 5 ods. 1 zákona č. 70/1965 Zb., § 9 ods. 1, ods. 2 zákona č. 40/1974 Zb.). Z uvedeného potom vyplýva, že Zbor národnej bezpečnosti sa považuje za (mieni sa ním) Policajný zbor. V tomto kontexte podľa ustanovenia § 72 ods. 1 zákona č. 333/1991 Zb. o Federálnom policajnom zbore a Zbore hradnej stráže policajtmi sa dňom účinnosti tohto zákona stávajú príslušníci Zboru národnej bezpečnosti zaradení v odbore pôsobnosti Federálneho ministerstva vnútra. Podľa § 74 citovaného zákona práva a povinnosti zo služobného pomeru a iných vzťahov príslušníkov Zboru národnej bezpečnosti zaradených v odbore pôsobnosti Federálneho ministerstva vnútra a príslušníkov pohraničnej stráže v služobnom pomere vojak z povolania, ktoré nezanikli do dňa účinnosti tohto zákona, preberá Federálne ministerstvo vnútra. Svedkovia M., T. N., F., I. C., O., M. P., boli príslušníkmi Zboru národnej bezpečnosti v odbore pôsobnosti Federálneho ministerstva vnútra. Zodpovednosť za škodu spôsobenú príslušníkmi Zboru národnej bezpečnosti niesol štát - ČSSR zastúpený Federálnym ministerstvom vnútra alebo ministerstvami vnútra republík (§ 59 ods. 7 zákona č. 40/1974 Zb.). Inak tomu nie je ani v súčasnosti - štát v zastúpení Ministerstvom vnútra

Slovenskej republiky zodpovedá za škodu spôsobenú Policajným zborom alebo policajtom v súvislosti s plnením ich úloh ustanovených zákonom (§ 78 ods. 5, ods. 7 v spojení s § 82 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z.). Okrem toho, zodpovednosť štátu za nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci, kam nepochybne patrilo aj vedenie zväzkov Štátnej bezpečnosti, upravoval aj ďalší, osobitný právny predpis, ktorým bol zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Vychádzajúc z uvedených skutočností a citovaných právnych predpisov súd prvej inštancie opätovne vecne a právne správne dospel k záveru, že pasívne vecne legitimovaným subjektom je Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky; nie žalovaný.

2.6. Dôvody uvádzané súdom prvej inštancie o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného boli spôsobilé odôvodniť zamietnutie žaloby. Nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalobcom označeného žalovaného má nepochybne za následok už len zamietnutie žaloby tak, ako (vecne a právne správne) vyplýva z napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Zostalo právne irelevantné a v predmetnej veci nepodstatné zaoberať sa ďalej dôvodmi odvolateľa vzťahujúcimi sa k veci samej. Odvolací súd podporne poukázal aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.10.2017, č.k. II. ÚS 285/2017-163, v ktorom sa ústavný súd vyjadril aj k otázke vecnej pasívnej legitímácie Ústavu pamäti národa (bod 21 a nasl. nálezu) a uzavrel, že Ústav pamäti národa v konaní o ochranu osobnosti nie je pasívne vecne legitimovaný z hľadiska zodpovednosti za neoprávnenú evidenciu, z hľadiska zodpovednosti za zverejnenie tejto evidencie. Napokon Ústavný súd Slovenskej republiky (body 27 a nasl. nálezu) podrobne odôvodnil nedostatok pasívnej vecnej legitímácie sťažovateľa, prečo Ústav pamäti národa nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom v konaniach o ochranu osobnosti z hľadiska zodpovednosti za neoprávnenú evidenciu, z hľadiska zodpovednosti za zverejnenie tejto evidencie.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s návrhom na zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, uplatňiac dovolacie dôvody v zmysle § 420 písm. f/, § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP odôvodnil tým, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri riešení právnej otázky pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v spore o ochranu osobnostných práv, ku ktorých porušeniu došlo: (i) neoprávnenou evidenciou fyzickej osoby v materiáloch, obzvlášť registračných protokoloch, Štátnej bezpečnosti, a (ii) zverejnením tejto evidencie, s poukazom na rozhodnutia R 39/2012 (sp.zn. 6Cdo 83/2010) a sp.zn. 5Cdo 83/2008. Odvolací súd k pasívnej legitímácii žalovaného vyslovil právny názor, podľa ktorého táto nie je daná.

3.1. V súvisiacej právnej veci žalobcu V. N. proti žalovanému Ústavu pamäti národa už Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v náleze zo dňa 26.11.2019 č.k. I. ÚS 127/2019-94 vyslovil právny názor, ktorý poskytuje návod aj pre túto vec: „V zmysle právneho názoru ústavného súdu obsiahnutého v odôvodnení nálezu sp. zn. II. ÚS 285/2017 z 12. októbra 2017: a) vo veci predmetnej žaloby o ochranu osobnosti podanej sťažovateľom nie je Ústav pamäti národa pasívne vecne legitimovaný z hľadiska zodpovednosti za (i) neoprávnenú evidenciu, ako ani z hľadiska zodpovednosti za (ii) zverejnenie tejto evidencie, b) konajúce všeobecné súdy (v danom prípade v prvom rade všeobecný súd, ktorému bola vec ústavným súdom vrátená na ďalšie konanie, t. j. krajský súd) majú identifikovať pasívne vecne legitimovaný subjekt vo veci predmetnej žaloby o ochranu osobnosti podanej sťažovateľom. Naviac, od 1. júla 2016 je zabezpečenie jednoty rozhodovania a jednoty judikatúry predovšetkým úlohou veľkého senátu najvyššieho súdu. Podľa § 48 ods. 1 CSP v prípade, ak senát najvyššieho súdu pri svojom rozhodovaní dospeje k právnomu názoru, ktorý je odlišný od právneho názoru, ktorý už bol vyjadrený v rozhodnutí iného senátu najvyššieho súdu, postúpi vec na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu a v uznesení o postúpení veci odôvodní svoj odlišný právny názor. Tým, že najvyšší súd svojím napadnutým rozhodnutím sp. zn. 2 Cdo 119/2018 z 31. mája 2018 arbitrárne rezignoval na náležité vecné prejednanie predmetného dovolania podaného sťažovateľom, zároveň v konečnom dôsledku zmaril aj zákonom predpokladanú možnosť, aby veľký senát najvyššieho súdu zaujal vo svojom rozhodnutí záväzný zjednocujúci právny názor, ktorý by už reflektoval aj právny názor ústavného súdu o absencii pasívnej vecnej legitímácie Ústavu pamäti národa vyjadrený v náleze sp. zn. II. ÚS 285/2017 z 12. októbra 2017.“ Vzhľadom na odklon právneho názoru odvolacieho súdu v tejto veci od vyššie označenej ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (citovanej aj v náleze sp.zn. I.

ÚS 127/2019), a aj pri zohľadnení právneho názoru ústavného súdu v náleze sp.zn. II. ÚS 285/2017, je tu dôvod, aby dovolací súd podľa § 48 ods. 1 CSP uznesením postúpil vec na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu.

3.2. Dovolať aj po náleze ústavného súdu sp.zn. II. ÚS 285/2017 vyslovil presvedčenie, že žalovaný je pasívne legitimovaný, pretože ústavný súd nebral do úvahy všetky špecifické okolnosti prípadu. Rozhodujúcou podstatou veci je tá skutočnosť, že práve žalovaný (ani on netvrdí, že to urobil niekto iný) celú neoprávnenú a nepravdivú evidenciu vyprodukovanú bývalou Štátnou bezpečnosťou (v tomto prípade uvedenie žalobcovho mena a dátumu narodenia v registračných protokoloch agentúrnych a operatívnych zväzkov Krajskej správy Zboru národnej bezpečnosti v Bratislave, Správa štátnej bezpečnosti, pod registračným číslom XXXXX ako kandidát tajnej spolupráce a agent pod kryciami menami V. a V.) zverejnil a dal k dispozícii fakticky každému na internete, t.j. celému svetu; i keď nebol povinný skúmať pravosť a pravdivosť dokladov pochádzajúcich od Štátnej bezpečnosti, neznamena to jeho zbavenie sa zodpovednosti za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti, keď je tu konflikt dvoch základných práv (právo na ochranu osobnosti a základné a súkromný a rodinný život na jednej strane a právo na informácie na druhej strane) a rozhodne nie je ústavne konformným výkladom úplne negovať právo na ochranu osobnosti a právo ochrana súkromia do tej miery, ako keby neexistovalo. Uvedenie mena a dátumu narodenia fyzickej osoby v registračných protokoloch Štátnej bezpečnosti a jeho zverejnenie je závažným zásahom do práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby a je objektívne spôsobilé ohroziť či porušiť subjektívne osobnostné práva, ak ide o nedôvodný záznam, má takáto osoba právo na ochranu svojej cti, dôstojnosti, povesti, mena a vážnosti v spoločnosti. Zákonná povinnosť zverejniť obsah registračných protokolov nevyklučuje občianskoprávnu zodpovednosť žalovaného za zverejnenie nepravdivých a neoprávnene vyhotovených registračných protokolov ev. ich častí. Je namieste vyriešiť právnu otázku, či plnenie zákonnej povinnosti žalovaného zverejniť registračné protokoly vytvorené Štátnou bezpečnosťou predstavuje (ne)oprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti, ani plnenie zákonnej povinnosti zverejniť registračné protokoly nevyklučuje zodpovednosť žalovaného za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti, poukazujúc na závery najvyššieho súdu v rozsudkoch sp.zn. 6Cdo 83/2010 zo dňa 31.5.2011 (R 39/2012) a sp.zn. 5Cdo 83/2008 zo dňa 27.11.2008.

3.3. Pasívne legitimovaným v spore o ochranu osobnosti je nielen ten, kto vytvoril neoprávnene evidenciu s nepravdivým obsahom, ale aj ten, kto ju má k dispozícii, spravuje ju, a zverejnil a sprístupnil ju celému svetu na internete; námietka v smere, že si tým plnil zákonnú povinnosť, neznamena nedostatok pasívnej legitimácie žalovaného, ale kladie súdu len právnu otázku, ako ústavne konformným spôsobom vyriešiť konflikt dvoch základných práv - práva na ochranu súkromia a práva na ochranu osobnosti na jednej strane (článok 19 Ústavy Slovenskej republiky a § 11 a nasl. OZ) a práva na informácie na druhej strane (článok 26 Ústavy Slovenskej republiky, § 19 zákona o pamäti národa).

3.4. K tejto otázke sa vyjadril aj ústavný súd v náleze zo dňa 12.10.2017 č.k. II. ÚS 285/2017-163 tak, že považuje z ústavného hľadiska za neakceptovateľný postup krajského súdu v jeho napadnutom rozsudku založený na pokuse o „vyvažovanie“ medzi záujmom na ochrane osobnosti a záujmom verejnosti poznať obsah evidencie represívnych zložiek prednovembrového režimu. Podľa čl. 144 ods. 1 ústavy boli totiž sudcovia odvolacieho súdu viazaní zákonom, teda aj § 19 zákona o pamäti národa. Odvolací súd bol teda povinný vychádzať z toho, že ak zákonodarca v § 19 zákona o pamäti národa uložil sťažovateľovi povinnosť zverejniť všetky dokumenty týkajúce sa činnosti ŠtB, tak tým sám vyvážil záujem na ochrane osobnosti na jednej strane a s potrebou vysporiadať sa s minulosťou na druhej strane, pričom preferoval záujem na transparentnosti tohto procesu (porov. bod 9.5; porov. II. ÚS 480/2014 bod 33), t. j. zákonodarca vytvoril normatívnu situáciu, v ktorej už neostáva priestor na vyvažovanie pre aplikačné orgány. Ak bol krajský súd toho názoru, že § 19 zákona o pamäti národa je v „rozpore“ s § 13 Občianskeho zákonníka, nemôže tento (zdanlivý) konflikt riešiť „vyvažovaním“, ale len použitím všeobecných derogačných pravidiel. V prerokúvanej veci pritom tak zásada lex posterior derogat priori, ako aj lex specialis derogat generali vedú k jednoznačnému záveru, že § 19 zákona o pamäti národa predstavuje právny základ postupu sťažovateľa pri zverejnení uvedených archívnych materiálov. Ak bol odvolací súd toho názoru, že § 19 zákona o pamäti národa (príp. aj v spojení s jeho

ďalšími ustanoveniami) nie je v súlade s ústavou, ústavnými zákonmi alebo medzinárodnými zmluvami (resp. je s nimi v napätí), mal možnosť (a aj povinnosť) postupovať podľa čl. 144 ods. 2 ústavy, t. j. podať ústavnému súdu návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 ústavy a nie riešiť tento problém v rámci rozhodovania o určovacej žalobe žalobcu (porov. aj II. ÚS 16/2011). Iba ústavný súd v konaní o súlade právnych predpisov je totiž oprávnený posúdiť otázku, či zákonodarca pri vydávaní označeného ustanovenia zákona správne vyvážil jednotlivé základné práva a slobody, ktoré sú v danej veci „v hre“. Odvolací súd však napadnutým rozsudkom v podstate „súdil“ zákonodarcu (normotvorcu), k čomu nie je oprávnený, pretože je podľa čl. 144 ods. 1 ústavy viazaný „zákonom“.

3.5. S poukazom na takýto právny názor ústavného súdu dovolateľ navrhol dovolaciemu súdu dovolacie konanie prerušiť podľa § 162 ods. 1 písm. b/ CSP a podať ústavnému súdu návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa článku 125 ods. 1 ústavy z dôvodu, že § 19 ods. 1 zákona o pamäti národa (pojednávajúci o zverejňovacej povinnosti žalovaného registračných protokolov Štátnej bezpečnosti) nie je v súlade s článkom 19 ústavy. Takýto nesúlad citovaného ustanovenia zákona o pamäti národa má potom rozhodujúci vplyv na posúdenie pasívnej legitímácie žalovaného. Plnením „zverejňovacej povinnosti“ žalovaného rozhodne dochádza k zásahu do základného práva na súkromný a rodinný život a práva na ochranu osobnosti, v napadnutom rozsudku absentuje akákoľvek logická a racionálna argumentácia, prečo osoba poškodená - žalovaným zverejnenou- nepravdivou a neoprávnenou evidenciou produkovanou Štátnou bezpečnosťou musí tento stav a ujmu na svojej osobnej cti tolerovať a tváriť sa, že sa nič nestalo. Pri riešení otázky konfliktu dvoch základných práv pri interpretácii dvoch proti sebe stojacich právnych noriem je prvoradý ústavne konformný výklad (článok 152 ods. 4 ústavy), je nutné vziať do úvahy článok 13 ods. 4 ústavy, podľa ktorého pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel a takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ. V napadnutom rozsudku však bolo bezdôvodne uprednostnené právo na informácie (článok 26 ústavy) na úkor základného práva na súkromný a rodinný život a práva ochranu osobnosti (článok 19 ústavy, § 11 a nasl. OZ). Preto nezodpovedá ústavnej požiadavke primeranosti obmedzenia základného práva podľa článku 19 ústavy a práva podľa § 11 a nasl. OZ záver v napadnutom rozsudku, že tieto práva musia absolútne ustúpiť „zverejňovacej povinnosti“ žalovaného. Legitímnym cieľom zákona o pamäti národa nebolo zasahovať do práva na ochranu osobnosti bezúhonných ľudí, ktorí so Štátnou bezpečnosťou vedome nespôľupracovali. Zverejnenie mena a dátumu narodenia fyzickej osoby v registračných protokoloch Štátnej bezpečnosti ale zakladá zodpovednosť žalovaného za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby, ak sa preukáže, že evidencia fyzickej osoby v registračných protokoloch Štátnej bezpečnosti bola neoprávnená a materiály Štátnej bezpečnosti týkajúce sa takej fyzickej osoby nie sú pravdivé ev. sú vyfabrikované; nie je rozhodujúce, kto takéto materiály vyprodukoval, ale to, kto ich zverejnil. Preto aj z ústavnoprávneho hľadiska nepodložené uprednostňovanie práva na informácie podľa článku 26 ústavy a § 19 zákona o pamäti národa zakladá porušenie základného práva podľa článku 19 ústavy a práva na ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. OZ a tým sa znemožňuje účinná súdna ochrana (čl. 46 ods. 1 ústavy) práva na ochranu osobnosti. Výsledkom je stav, že orgán na základe osobitného zákona môže zverejniť akékoľvek - aj nepravdivé a ohováračské - informácie o fyzickej osobe bez toho, aby niesol zodpovednosť za neoprávnený zásah do práv podľa článku 19 ústavy a § 11 a nasl. OZ. Takýto stav potom odporuje ust. čl. 152 ods. 4 ústavy, podľa ktorého výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov, a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou. Pritom všeobecné súdy sú povinné chrániť ústavný poriadok, a právomoc ústavného súdu je daná až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (nález ústavného súdu II. ÚS 13/2001).

3.6. Do úvahy prichádza aj analogické použitie § 23 ods. 2 zákona o pamäti národa pre založenie pasívnej legitímácie žalovaného. Podľa § 23 ods. 2 zákona o pamäti národa ak fyzická osoba, ku ktorej je evidovaný osobný zväzok alebo zväzok s osobnými údajmi, odovzdá ústavu vlastné vyjadrenie k obsahu zväzku alebo k faktu registrácie v evidencii v informačných systémoch zväzkov bezpečnostných zložiek, je ústav povinný zaradiť vyjadrenie k údajom o tejto osobe ako nedeliteľnú súčasť dokumentu a sprístupňovať ju oprávneným žiadateľom spolu s dokumentmi alebo záznamami o evidencii. Z uvedeného vyplýva právo fyzickej osoby sa vyjadriť k obsahu zväzku alebo k faktu registrácie Štátnou

bezpečnosťou a povinnosť žalovaného zaradiť toto vyjadrenie k údajom o tejto osobe a sprístupňovať vyjadrenie spolu s materiálmi Štátnej bezpečnosti. Žalovaný je potom pasívne legitimovaný, ak by uvedené vyjadrenie nezaradil k archivovaným materiálom a nesprístupňoval ho. Naproti tomu v danej veci žalovaný podľa § 19 zákona o pamäti národa zverejnil registračné protokoly Štátnej bezpečnosti, avšak žalobca v takej situácii nemá možnosť ani len sa vyjadriť tak, aby verejnosti bol na rovnakom mieste s rovnakým kontextom prístupný nielen registračný protokol, ale aj vyjadrenie žalobcu. Pritom žalobný petit (min. v časti o určenie neoprávnenosti zverejnenia evidencie, o určenie porušenia práva na ochranu osobnosti a o zverejnenie rozsudku) takúto možnosť ochrany práv žalobcu predpokladá, a pri analogickom použití § 23 ods. 2 zákona o pamäti národa pasívna legitimácia žalovaného daná je; ak má žalovaný povinnosť (a pasívnu legitimáciu v prípade jej porušenia) zaradiť vyjadrenie fyzickej osoby k materiálom, ktoré nie sú zverejňované na internete, ale iba prístupné verejnosti, tak potom má mať žalovaný aj povinnosť umožniť fyzickej osobe ochranu jej osobnostných práv v kontexte na také materiály Štátnej bezpečnosti týkajúce sa fyzickej osoby, ktoré žalovaný automaticky zverejňuje.

3.7. Dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 432 CSP je daný aj pri riešení právnej otázky, kto je nositeľom pasívnej vecnej legitimácie v sporoch, v ktorých sa fyzická osoba domáha ochrany svojich osobnostných práv, ku ktorých porušeniu došlo neoprávnenou evidenciou fyzickej osoby v materiáloch (najmä registračných protokoloch) Štátnej bezpečnosti a následne jej neoprávneným zverejnením zo strany žalovaného konajúceho na podklade zákona o pamäti národa. Uvedeným riešením tejto právnej otázky odvolací súd zrejme chcel naplniť požiadavku vyplývajúcu z nálezu ústavného súdu zo dňa 12.10.2017 č.k. II. ÚS 285/2017-163 v skutkovo rovnakej veci, v ktorej ústavný súd skonštatoval, že ponecháva všeobecným súdom v rámci ich následnej rozhodovacej činnosti, resp. príp. aj zákonodarcovi priestor k hľadaniu odpovede na otázku, ako má byť poskytovaná efektívna súdna ochrana fyzickým osobám, ktoré sa domáhajú určenia, že sú neoprávnene evidované v registračných protokoloch bývalej Štátnej bezpečnosti. Už rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 14.2.2006 vo veci Turek proti Slovenskej republike v súvislosti s evidovaním sťažovateľa vo zväzkoch Štátnej bezpečnosti v kategórii „agent“ (v súvislosti s vydaním lustračného osvedčenia) vyslovene zvýraznil, aby štát zabezpečil také konanie, „ktorým sa sťažovateľ mohol domôcť účinnej ochrany svojho práva na rešpektovanie súkromného života.“

3.8. Vyššie uvedená právna otázka v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, a odvolací súd túto právnu otázku nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru, že pasívne legitimovaným subjektom má byť Slovenská republika - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Právne predpisy použité v tejto veci odvolacím súdom pre odôvodnenie pasívnej legitimácie Slovenskej republiky - Ministerstva vnútra Slovenskej republiky evidentne na túto vec sa nevzťahujú, konkrétne: 1. Zákon č. 40/1974 Zb. o Zbore národnej bezpečnosti, ktorý mal byť účinný v čase, keď k neoprávnenej evidencii žalobcu v registračných protokoloch Štátnej bezpečnosti dochádzalo (1983-1986): ust. § 59 zákona č. 40/1974 Zb. pojednávajúci o náhrade škody rieši vyslovene prípady škôd na zdraví a na veciach (ods. 1 a 2), ktorá občanovi vznikla v súvislosti s pomocou, ktorú poskytol Zboru národnej bezpečnosti alebo jeho príslušníkom; v odsekoch 4 a 5 citovaného ustanovenia sú upravené prípady, keď štát môže (fakultatívne) priznať náhradu škody, avšak vždy musí byť splnená podmienka, že sa jednalo o poskytnutie pomoci Zboru národnej bezpečnosti alebo jeho príslušníkom; v prípade neoprávnenej evidencie fyzickej osoby v materiáloch Štátnej bezpečnosti sa rozhodne nejedná o pomoc Zboru národnej bezpečnosti a jeho príslušníkom, a už vôbec toto ustanovenie nerieši pasívnu vecnú legitimáciu subjektu, keď k porušeniu osobnostných práv došlo neoprávnenou t.j. protizákonnou evidenciou fyzickej osoby v materiáloch Štátnej bezpečnosti; tento zákon predpokladá náhradu škody v peniazoch alebo uvedením do predošlého stavu a platí tu to isté, čo sa týka použiteľnosti zákona č. 58/1969 Zb., 2. Zákon č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore, účinný od 1.9.1993: tento zákon nebol účinný v čase, keď dochádzalo k neoprávnenej evidencii žalobcu v registračných protokoloch Štátnej bezpečnosti (1983 - 1986), takže na dobu minulú sa nevzťahuje; keď v roku 2005 žalovaný zverejnil inkriminované registračné protokoly Štátnej bezpečnosti, Policajný zbor na tom nemal žiadnu účasť; navyše ust. § 78 citovaného zákona pojednáva hlavne o náhrade takej škody, ktorá vznikla poškodenému, ktorý poskytol pomoc Policajnému zboru a policajtom; ust. § 78 ods. 5 citovaného zákona na túto vec tiež nedopadá, pretože zverejnenie registračných protokolov Štátnej bezpečnosti rozhodne nie je plnením úloh policajtov

ustanovených týmto zákonom o Policajnom zbore; podľa informácií prezentovaných žalovaným Policajný zbor registračné protokoly Štátnej bezpečnosti ani nikdy nemal u seba, 3. Zákon č. 58/1969 Zb.: tento zákon rieši výlučne náhradu škody v peniazoch (iné formy odškodnenia nepozná), a vôbec nedopadá na prípady, keď došlo k ujme na osobnostných právach, kde žalobcovi ide o očistenie vlastného mena a uplatňuje si osobnostné práva nemajetkovej povahy (určovacím výrokom porušení jeho osobnostných práv a pod.); aj v tejto veci žalobcovi ide o očistenie vlastného mena a dobrej povesti, nie o peniaze (žalovaná náhrada nemajetkovej ujmy v tejto veci je iba odvodená sekundárne od porušenia žalobcových osobnostných práv, má len symbolický význam, a pre žalobcu s odstupom času 15 rokov od podania žaloby nehrá už rolu); navyše neoprávnené vyhotovenie evidencie Štátnou bezpečnosťou pre jej represívne účely a zanesenie fyzickej osoby do nej nemôže byť nesprávnym úradným postupom, nakoľko pre nesprávny úradný postup zákon č. 58/1969 Zb. vyžaduje aspoň nejaký súvis s výkonom rozhodovacej činnosti štátneho orgánu; keď v roku 2005 žalovaný zverejnil registračné protokoly Štátnej bezpečnosti, tento zákon už bol zrušený a nahradený zákonom č. 514/2003 Z.z., 4. Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra SR na zverejnení registračných protokolov Štátnej bezpečnosti nemala žiadnu účasť, 5. Nálezy ústavného súdu vo veci žalobcu V. N. proti žalovanému č.k. II. ÚS 285/2017-163 a I. ÚS 127/2019-94 vyžadujú, že v takýchto veciach „... má byť poskytovaná efektívna súdna ochrana fyzickým osobám, ktoré sa domáhajú určenia, že sú neoprávnené evidované v registračných protokoloch bývalej Štátnej bezpečnosti...“; keď odvolací súd poukazoval na vyššie označené ustanovenia právnych predpisov, tak zabudol na to, že náhrada škody podľa týchto predpisov je predpokladaná len v peniazoch a ako majetkové právo je už dávno premlčaná, a nie je tak splnená podmienka efektívnej súdnej ochrany pri takom žalobcovi, ktorý sa domáha určovacieho výroku o neoprávnenosti svojej evidencie; Z uvedeného teda vyplýva, že tieto právne predpisy sa na danú vec nevzťahujú, a pasívne legitimovaným subjektom je žalovaný (aj pri všetkých výhradách k nálezu ústavného súdu II. ÚS 285/2017; dovolací súd v tejto právnej otázke má možnosť podať návrh na konanie o súlade právnych predpisov, ako to aj predpokladá uvedený nález).

3.9. Dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 432 CSP je daný aj pri riešení právnej otázky excesu zo zverejňovacej povinnosti žalovaného podľa § 19 zákona o pamäti národa v súvislosti s tým, že táto bola výslovne nastolená až v odvolacom konaní. Odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný sa excesu nedopustil, pričom neprihliadol na tvrdenia žalobcu vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k podanému odvolaniu, právnu argumentáciu žalobcu k excesu a predložené dôkazy (obzvlášť niektoré tvrdenia a dôkazy žalobcu boli prezentované ešte v žalobe a pred súdom prvej inštancie). Táto právna otázka excesu zo zverejňovacej povinnosti žalovaného podľa § 19 zákona o pamäti národa, ktorá bola nastolená až v odvolacom konaní len preto, že dovtedy nebola právne významná, ešte nebola vyriešená v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu; t.j. ide o právnu otázku zásadného významu o tom, že odvolací súd má sa vysporiadať s novými skutočnosťami, dôkazmi a právnou argumentáciou strany prezentovanými po uplynutí lehoty na podanie odvolania len preto, že ide o reakciu na nové rozhodnutie ústavného súdu negujúce celú dovtedajšiu ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, pričom nová argumentácia má za účel preukázať, že k excesu zo zverejňovacej povinnosti žalovaného došlo a preto nové rozhodnutie ústavného súdu na danú vec nie je použiteľné.

3.10. Právny názor dovolacieho súdu je úplne nesprávny z nasledovných dôvodov: 1. strana sporu môže právne argumentovať a prednášať aj novú právnu argumentáciu kedykoľvek do rozhodnutia súdu, a nie je obmedzená lehotou na podanie odvolania; 2. strana sporu je povinná pravdivo a úplne opísať všetky potrebné skutočnosti a označiť dôkazné prostriedky (§ 101 ods. 1 v minulosti účinného O.s.p.), ev. označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podporiť svoje tvrdenia dôkazmi (čl. 8 základných princípov CSP), pravdivo a úplne opísať rozhodujúce skutočnosti (§ 132 ods. 1 CSP); z uvedeného vyplýva, že strana sporu je povinná tvrdiť a dokazovať len tie skutočnosti, ktoré sú pre posúdenie veci rozhodujúce a dôležité; 3. ak počas dovolacieho konania po uplynutí lehoty na podanie odvolania odvolateľovi vzhľadom na nové rozhodnutia ústavného súdu alebo dovolacieho súdu riešiacie rovnakú právnu vec úplne odlišným spôsobom, ako celá dovtedajšia ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu (dokonca rovnakého účastníka konania), stane sa niektorá (dovtedy nie rozhodujúca a nie dôležitá) skutočnosť a právna argumentácia právne významnou, tak v záujme zachovania práva na spravodlivý proces, princíp právnej istoty (čl. 2 základných princípov CSP), princíp rovnosti strán a

rovnakých procesných práv a ústavnoprávny princíp „rovnosti zbraní“, má odvolací súd dať priestor takémuto odvolateľovi na nové vyjadrenie a prezentovanie nových skutočností a dôkazov a novej právnej argumentácie v tom smere, aby dokázal kvalifikovaným spôsobom reagovať na nové a pre vec právne významné rozhodnutie ústavného súdu alebo dovolacieho súdu, na ktoré nemal možnosť v odvolaní reagovať, pretože nebolo na svete; v takom prípade sa odvolací súd s takouto novou argumentáciou, skutočnosťami a dôkazmi odvolateľa musí kvalifikovane meritórne vysporiadať; v takomto prípade musí formalistické držanie sa obmedzenia prezentovania odvolacích dôvodov a novôt v odvolacom konaní lehotou na podanie odvolania ustúpiť právu na spravodlivý proces a princípu rovnosti účastníkov konania, princípu kontradiktórnosti konania a princípu „rovnosti zbraní“.

3.11. Vyššie označená procesná situácia nie je Civilným sporovým poriadkom predpokladaná ani riešená v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, a je tu preto namieste použiť práve článok 4 ods. 2 základných princípov CSP. Práve na takúto procesnú situáciu sa majú použiť právne názory Európskeho súdu pre ľudské práva k problematike princípu kontradiktórnosti civilného konania a princípu rovnosti zbraní medzi účastníkmi, ktoré sú jedným zo základných prvkov práva na spravodlivý proces; k uvedenej problematike Európsky súd pre ľudské práva vyslovil právne názory nasledovne: „V civilnom konaní rovnosť zbraní vyžaduje, aby každej zo strán bola daná rozumná príležitosť predložiť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejších podmienok než jej protivníka.“ (napr. rozsudok z 23.10.1996 vo veci Ankerl v. Švajčiarsko, rozsudok z 19.12.1997 vo veci Helle v. Fínsko, rozsudok z 27.10.1993 vo veci Dombo Beheer B.V. v. Holandsko); „Účastníci konania musia mať príležitosť nielen predložiť každý dôkaz, ktorý je nutný k tomu, aby ich návrhy uspeli, ale tiež musia byť oboznámení s každým dôkazom alebo stanoviskom, ktorých účelom je ovplyvnenie rozhodnutia súdu, a musia mať možnosť sa k nim vyjadriť.“ (napr. rozsudok z 18.2.1997 vo veci Niederöst-Huber v. Švajčiarsko, rozsudok z 24.11.1997 vo veci Werner v. Rakúsko, rozsudok z 18.3.1997 vo veci Mantovanelli v. Francúzsko).

3.12. Až do nálezu ústavného súdu sp.zn. II. ÚS 285/2017 zo dňa 12.10.2017 právna otázka pasívnej legitimácie žalovaného v rovnakých veciach, ako je táto, bola jednoznačne vyriešená rozhodovacou činnosťou dovolacieho súdu v rozhodnutiach R 39/2012 (sp.zn. 6Cdo 83/2010), sp.zn. 5Cdo 83/2008, a v tom čase aj sp.zn. 2Cdo 984/2015; na to nadväzovalo množstvo rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave, ktoré tiež zastávali právny názor, že žalovaný je pasívne legitimovaný (napr. sp.zn. 3Co 397/2006, 6Co 35/2010, 6Co 13/2007, 5Co 144/2006, 5Co 635/2014, 8Co 298/2009, 8Co 228/2008, 8Co 42/2010); dokonca aj v tejto veci odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 12.3.2012 sp.zn. 2Co 129/2010-317 vyslovil právny názor, že žalovaný je pasívne legitimovaný; otázka, či sa žalovaný dopustil excesu z plnenia svojich zákonných povinností podľa zákona o pamäti národa (najmä § 19 ods. 1) nebola dovtedy pre posúdenie pasívnej legitimácie žalovaného právne významná; odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie žalobca podával dňa 17.07.2017, dávno predtým, ako bol vyhlásený (12.10.2017), nieto ešte písomne vypracovaný nález ústavného súdu sp.zn. II. ÚS 285/2017, negujúci celú dovtedajšiu rozhodovaciu činnosť súdov ohľadom pasívnej legitimácie žalovaného. Vzhľadom na to sa stala právna otázka excesu žalovaného z plnenia jeho povinností podľa zákona o pamäti národa právne významnou, nakoľko uvedený exces zakladá pasívnu legitimáciu žalovaného (bez ohľadu na nález ústavného súdu sp.zn. II. ÚS 285/2017), a žalobca predložil konkrétne tvrdenia, dôkazy, a právnu kvalifikáciu preukazujúcu exces žalovaného z jeho zákonných povinností podľa zákona o pamäti národa. Práve uvedená otázka excesu zo zákonných povinností žalovaného sa stala počas odvolacieho konania tou právne významnou otázkou, na ktorú mal dať odpoveď vo svojom rozsudku odvolací súd, a vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento rozhodujúci argument tak, ako má na mysli judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva; tým, že odvolací súd tejto právnej otázky nevenoval vôbec pozornosť s prostým konštatovaním, že k excesu nedošlo a aj tak na neho prihliadať nemohol v odvolacom konaní, vec nesprávne právne posúdil v tejto časti (odbijúc ju tým, že bola prezentovaná „aj tak neskoro“) a navyše úplne ignorujúc konkrétne skutkové tvrdenia, dôkazy a právnu argumentáciu žalobcu, zaťažil napadnutý rozsudok navyše vadou nepreskúmateľnosti do tej miery, že písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, čím je s poukazom na stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované pod R 2/2016 naplnený aj dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP.

3.13. K excesu žalovaného pri zverejnení evidencie Štátnej bezpečnosti a prekročení zákonnej licencie žalovaného pri zverejnení dovolať argumentuje tým, že je potrebné danú vec posúdiť v kontexte s následným správaním žalovaného, obzvlášť s jeho medializovanými vyjadreniami, t.j. so všetkými okolnosťami, ktoré počas konania vyšli a vychádzajú najavo. V tomto kontexte sa žalovaný pripájaním rôznych sprievodných komentárov k pôvodným archívnym dokumentom dopúšťa excesu z jeho zverejňovacej povinnosti. Samotný zákon o pamäti národa nijako nedefinuje a neurčuje, že konkrétna osoba je agentom Štátnej bezpečnosti. Žalobca už pred súdom prvej inštancie prezentoval skutkové tvrdenia a dôkazy, ktoré nasvedčovali (dovtedy právne nevýznamnej) skutočnosti, že žalovaný sa dopustil excesu z plnenia jeho zákonných povinností pri zverejňovaní materiálov Štátnej bezpečnosti podľa § 19 ods. 1 zákona o pamäti národa (hoci to ako exces výslovne právne nekvalifikoval, právne kvalifikovať vec nebol ani povinný), ktoré však odvolací súd úplne odignoroval tiež; napríklad: k žalobe bol pripojený registračný protokol týkajúci sa žalobcu, kde pri jeho mene a dátume narodenia výrazne červenou svietí nápis „agent“ a komentár „Zvýraznené kategórie sú kategóriami vedomých spolupracovníkov“ a komentár „Spolupracovník ŠtB je ... agent (A, TS)...“, teda nie je pravdou, že žalovaný zverejnené materiály nekomentoval, nič k nim nepridával a že informoval verejnosť, že sú to materiály, pri ktorých nie je možné overiť pravdivosť ani presnosť údajov (ako je uvedené v dôvodovej správe k uvedenému zákonu a aj v pôvodnej procesnej obrane žalovaného), a že žalovaný materiály zverejňuje v stave takom, v akom ich prebral a nenárokuje si ich pravdivosť (ako to v podstate odôvodnil odvolací súd); už vstup k registračným protokolom na internetovej stránke žalovaného obsahuje sprievodný a kategorický úvodný komentár v znení: „UPOZORNENIE ! pred vstupom do registračných protokolov zdôrazňujeme, že osobou evidovanou ako spolupracovník ŠtB je osoba, ku ktorej bol kedykoľvek v období od 25. februára 1948 do 31. decembra 1989 Štátnou bezpečnosťou evidovaný zväzok v kategóriách ...agent... Zväzky vedených osôb sú v protokoloch označené značkami: A (tiež TS, Ag)- zväzok agenta, tiež agentúry zväzok... Tieto osoby boli spolupracovníkmi ŠtB!!!“.

3.14. V žalobe žalobca uviedol: „Uvedenie inkriminovanej, nepravdivej, a mnou namietanej skutočnosti spôsobuje, že všetci ... si ma automaticky (tzn. „bez ďalšieho“!) ztotožnia s osobou v evidencii uvedenu a čo je horšie, tiež s jej pejoratívnym podtextom, ... Takýto záver- aspoň pre mňa- vyplýva z uverejnenia môjho mena a dátumu narodenia v predmetných inkriminovaných zväzkoch, hoci nemôže existovať žiaden právne relevantný podklad a dokument z ktorého by príslušný záver mohol byť dôvodne podložený príslušným právnym dokladom.“ Tvrdenia nasvedčujúce excesu žalovaného obsahuje aj podanie žalobcu zo dňa 27.6.2005, napr. „ 2/ malo by byť nesporné, že žalovaný uverejnením napadnutého „zoznamu“ na internete a citovaním môjho mena a dátumu narodenia- v tomto zozname tak učinil, hoci nemal k tomu žiadne, dôvodné ani podklady ani dokumenty!“, a iné; tvrdenia nasvedčujúce excesu žalovaného obsahuje aj podanie žalobcu zo dňa 8.9.2005, napr. „ ... z evidencie (ktorá bola zverejnená!) vyplýva explicitne, že tieto údaje nie sú verifikovateľné, pretože ani táto evidencia nebola vedená riadne.“ ... „žalovaný nie je schopný nijakým spôsobom verifikovať svoje tvrdenia publikované na internete“ ... „ak neexistuje voči osobe navrhovateľa- v dispozícii žalovaného!- žiadna pravdivá a verifikovateľná dokumentácia, tak žalovaný zverejnením mena a dátumu narodenia žalobcu v dokladoch ním označovaných ako „registračné protokoly agentúrnych a operatívnych zväzkov štátnej bezpečnosti“ hrubým spôsobom zasiahol neoprávnene do osobnej cti a dôstojnosti žalobcu“ Na pojednávaní dňa 12.9.2005 zástupkyňa žalovaného uviedla, že: „Odporca netvrdí, že navrhovateľ bol agentom ŠtB, odporca iba zverejnil evidenciu osôb a zväzkov, ktoré boli v registračných protokoloch tak, ako sa tam nachádzali.“, naproti tomu v sprievodných komentároch k zverejneným registračným protokolom a následných podaniach žalovaného a mediálnych vyjadreniach žalovaného (a jeho predsedu P. G.) už je obsiahnuté vehementné tvrdenie, že žalobca jednoznačne bol agentom Štátnej bezpečnosti.

3.15. Skutkové tvrdenia a dôkazy nasvedčujúce uvedenému excesu žalovaného obsahuje aj podanie žalobcu zo dňa 27.3.2017, ku ktorému je pripojených 9 článkov z médií, v ktorých práve žalovaný komentoval túto vec a osobu žalobcu, poskytoval médiám rozhodnutia a časti spisu v tejto veci, medializoval meno žalobcu a skutkové okolnosti tejto veci médiám v kontexte s fungovaním Štátnej bezpečnosti. Sám žalovaný si je možnosti excesu z plnenia jeho zverejňovacej zákonnej povinnosti

vedomý, keď v podaní zo dňa 10.2.2016 odkazuje na dôvodovú správu k § 26 zákona o pamäti národa, kde cituje: „Informačný systém dokumentov je oproti iným informačným systémom budovaný zo zdrojov, pri ktorých nie je možné overiť pravdivosť ani presnosť údajov v nich obsiahnutých.“ Napriek tomu sa dopustil excesu zo svojej zverejňovacej povinnosti tak, ako to bolo konkrétne popísané v podaní žalobcu zo dňa 27.11.2017 aj s pripojenými dôkazmi. Už samotný úvod k registračným protokolom zverejneným na internetovej stránke žalovaného obsahuje priamo tvrdenie ako nesporný fakt, že každá osoba evidovaná ako agent týmto vedomým spolupracovníkom Štátnej bezpečnosti skutočne bola. Žalovaný sa sám iniciatívne pustil do hodnotenia pravdivosti zverejnenej evidencie Štátnej bezpečnosti, obsah tejto evidencie Štátnej bezpečnosti neponecháva autentickým (v zmysle „osoby evidovanej ako spolupracovník bezpečnostnej zložky“ tak ako má na mysli § 2 písm. i/ zákona o pamäti národa), neprezentuje teda neutrálne vecné upozornenie v zmysle, že žalovaný len plní zverejňovaciu povinnosť bez toho, aby bol podľa § 26 ods. 3 zákona o pamäti národa oprávnený skúmať oprávnenosť, presnosť či pravdivosť zverejnenej evidencie resp. že prosto zverejňuje historické dokumenty v takom stave, v akom sa zachovali, ale (!) tvrdí, že žalobca ako aj každá iná osoba evidovaná ako agent Štátnej bezpečnosti týmto vedomým spolupracovníkom Štátnej bezpečnosti skutočne aj bola. Pri samotnom vyhľadávacom formulári zverejnenom na internetovej stránke žalovaného pri vyhľadaní konkrétneho mena (aj) žalobcu sa pri jeho mene výraznou červenou farbou zvýrazní text „agent“ a výraznou červenou farbou sprievodný komentár produkovaný žalovaným: „Kategórie rezident, agent, informátor, držiteľ prepožičaného bytu alebo držiteľ konšpiračného bytu sú kategóriami vedomých spolupracovníkov“, a pri vyhľadaní na internetovej stránke žalovaného pri nasmerovaní myši na červený text „agent“ pri mene (aj) žalobcu sa zobrazí text: „Agent bol tajný spolupracovník, ktorý plnil úlohy pri odhaľovaní, rozpracovávaní a dokumentovaní protištátnej trestnej činnosti a úlohy, ktoré mali zabrániť takejto trestnej činnosti.“ Aj v tomto kontexte žalovaný sa iniciatívne pustil do hodnotenia a komentovania zverejnených archívnych materiálov dopĺňovaním vlastného „autorského“ textu k nim, hoci sa ustavične bráni, že nie je oprávnený hodnotiť pravdivosť či oprávnenosť zverejnených materiálov.

3.16. Dovolať poukazuje aj na samotné tlačové správy zverejnené na internetovej stránke žalovaného ako oficiálne tlačové vyhlásenia žalovaného, ktoré je treba hodnotiť v kontexte s jeho zverejnenými a „dotvorenými“ textami k registračným protokolom Štátnej bezpečnosti: „Podľa P. G., predsedu správnej rady Ústavu pamäti národa „cieľom Ústavu pamäti národa je skúmať a chrániť pravdu o našej minulosti. Preto Ústav pamäti národa berie veľmi vážne všetky spory, ktoré sa týkajú osôb vedených v zväzkoch bývalej Štátnej bezpečnosti. ...Pri vedení súdnych sporov, ktorým Ústav pamäti národa čelí, si nemôžeme dovoliť laxný prístup a sme povinní využiť všetky právne prostriedky na to, aby nedochádzalo k prepisovaniu pravdy o našej minulosti, a aby sme obránili existenciu inštitúcie, ktorá túto pravdu skúma a chráni“ dodáva P. G.“ „Sme nútení konštatovať, že našu históriu prepisujú ľudia, ktorí počas komunizmu pôsobili v zločineckej organizácii, ktorou Štátna bezpečnosť bezpochyby bola. Je nám ľúto, že v pozícii žalovaných nestoja práve tí príslušníci Štátnej bezpečnosti, ktorí vytvárali fiktívne agentúrne zväzky a viedli falošnú evidenciu, a ktorí by mali niesť zodpovednosť za prípadné podvody a obohacovanie sa pri vedení evidencie. ... Je priam symbolické, že dnešné rozhodnutie súdu padlo presne v deň 70. výročia vzniku a založenia zločineckej organizácie, akou bola Štátna bezpečnosť. Štátna bezpečnosť má na svedomí tisíce obetí, ľudských životov, či skazených osudov.“ „ÚPN je rozhodnutý dôsledne hájiť pravdu o našej minulosti pred tvrdeniami, ktoré bagatelizujú činnosť bývalého zločineckého komunistického režimu, ktoré spochybňujú pôsobenie zločineckej organizácie ŠtB a z jej zväzkov robia trhací kalendár. Nie je predsa spravodlivé, aby príslušníci ŠtB aj 26 rokov po skončení komunistického režimu požívali väčšiu dôveru súdov ako dôkazy, ktoré máme v archívoch, akými sú dokumenty, ktoré títo príslušníci sami vytvorili, alebo ktoré obsahujú stanoviská popredných expertov. ÚPN opätovne zdôrazňuje, že nie je nástupcom ŠtB a nenesie zodpovednosť za protiprávnu činnosť jej bývalých príslušníkov“. Žalovaný aj vo svojich podaniach v tejto veci sa vymýka plneniu svojej (prostej) zverejňovacej povinnosti podľa § 19 ods. 1 zákona o pamäti národa, ale iniciatívne púšťa sa do hodnotenia pravdivosti evidencie vyprodukovanej Štátnou bezpečnosťou v súvislosti so žalobcom a túto prezentuje ako jednoznačne pravdivú; takže nedá sa tu hovoriť o púhom plnení zákonnej zverejňovacej povinnosti, citujúc konkrétne body podania žalovaného zo dňa 30.8.2017, v ktorom žalovaný poukazuje na preukázanie pravdivosti evidencie Štátnej bezpečnosti.

3.17. Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ v spojení s § 431 CSP je podľa žalobcu daný tým, že odvolací súd vo vzťahu k excesu zo zverejňovacej povinnosti žalovaného neprihliadal na skutkové tvrdenia a dôkazy žalobcu preukazujúce exces zo zverejňovacej povinnosti žalovaného, a tak porušil právo na spravodlivý proces, princíp rovnosti účastníkov konania, princíp kontradiktórnosti konania, princíp „rovnosti zbraní“, povinnosť v odôvodnení rozhodnutia dať špecifickú odpoveď na argument strany, ktorý je pre vec právne významný, čím konanie zaťažil vadou predpokladanou v § 420 písm. f/ CSP. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je navyše nepreskúmateľný, zmätočný a vnútorne protirečivý, pretože: 1. obsahuje k právne významnej skutočnosti excesu zo zverejňovacej povinnosti žalovaného nelogický záver, že k excesu žalovaného nedošlo (bod 13.1. odôvodnenia), naproti tomu, že na tvrdenia žalobcu o excese odvolací súd prihliadať nemohol (bod 14.1. odôvodnenia), a naproti tomu ešte aj že žalobca exces netvrdil ani nepreukázal (bod 13.2. a 14.1. odôvodnenia), 2. obsahuje záver (bod 14.1. odôvodnenia) že „žalobca predložil len veľmi všeobecné tvrdenie, presne neoznačil spomínaný exces, kedy sa ho žalovaný dopustil, na čom presne, čo tým porušil; bez súčasného označenia, predloženia, dôkazov“, naproti tomu tvrdenia a dôkazy nasvedčujúce excesu žalovaného obsahujú: žaloba a k nej pripojený inkriminovaný registračný protokol Štátnej bezpečnosti s jeho úvodom a so sprievodnými a kategorickými komentármi žalovaného, podania žalobcu zo dňa 27.6.2005 a 8.9.2005, podanie žalobcu zo dňa 27.3.2017 s pripojenými 9 článkami z médií obsahujúce mediálne vyjadrenia žalovaného k tejto veci, dokonca poskytovanie častí spisu v tejto veci a rozhodnutí súdov médiám s tendenčnými komentármi žalovaného, vyjadrenie žalobcu zo dňa 27.11.2017 s pripojenými rozhovorom zamestnanca žalovaného pre W. D., 3 tlačové správy žalovaného určené médiám, a úvod k inkriminovaným registračným protokolom Štátnej bezpečnosti aj s vyhľadávacím formulárom. Takáto vada má potom za následok, že napadnutý rozsudok je aj nepreskúmateľný a vnútorne protirečivý (úplné opomenutie v spise sa nachádzajúcich tvrdení žalobcu a dôkazov svedčiacich vyššieuvedenej právne významnej okolnosti a absencia nadväzujúcich a logických právnych záverov odvolacieho súdu do tej miery, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nemá náležitosti vyžadované § 220 ods. 2 v spojení s 393 ods. 2 CSP; napr. tu absentuje akákoľvek vysvetľujúca argumentácia, čo je nepreukázané na vyše 10 článkoch z médií, min. 3 tlačových správach žalovaného, kategorických komentároch žalovaného k priamo originálnym inkriminovaným archívnym materiálom, a na sprístupňovaní častí tohto spisu a rozhodnutí súdov médiám) do tej miery, že písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že ho navrhuje odmietnuť, resp. zamietnuť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu považuje za vecne správny a zákonný, žalovaný nie je vo veci žaloby o ochranu osobnosti pasívne vecne legitimovaný, a to nielen z hľadiska zodpovednosti za neoprávnenú evidenciu, ale ani z hľadiska zodpovednosti za zverejnenie tejto evidencie. Žalovaný namieta kumuláciu dovolacích dôvodov v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP k tej istej právnej otázke pasívnej vecnej legitimácie. Právny záver o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného v predmetnom spore vyplýva zo záverov nálezu ústavného súdu sp.zn. II. ÚS 285/2017, a to tak z hľadiska zodpovednosti za neoprávnenú evidenciu, ako aj z hľadiska zodpovednosti za zverejnenie tejto evidencie, citujúc závery ústavného súdu. Žalovaný zverejnil registračné protokoly na základe zákonnej licencie v zmysle § 19 zákona o pamäti národa, plnením zákonnej povinnosti nemohlo dôjsť k zásahu do osobnostných práv žalobcu. Vo vzťahu k pasívnej vecnej legitimácii žalovaného je potrebné poukázať aj na vývoj judikatúry všeobecných súdov, ktorá (porov. za všetky napr. R 38/1996 a R 114/1999) pripúšťala, aby sa osoby tvrdiace, že boli neoprávnene evidované vo zväzkoch Štátnej bezpečnosti, domáhali občianskoprávnej ochrany titulom ochrany osobnosti podľa § 13 OZ. Tieto žaloby boli prípustné najskôr voči Slovenskej informačnej službe (porov. cit. R 38/1996). Všeobecné súdy následne vychádzali z úvah vyslovených v už citovanom judikáte R 38/1996, prostredníctvom ktorého sa vyvodila pasívna legitimácia Slovenskej informačnej služby, ktorá však v danom čase bola (a je) štátnym orgánom, teda orgánom konajúcim za štát, ktorá mala oprávnenie s evidenciou bývalej ŠtB nakladať ako štátny orgán v medziach svojej právomoci. V tomto prípade teda išlo o určenie pôvodcu zásahu a zodpovednej osoby, keďže nebolo sporné, že pôvodcom zásahu bol štát; išlo teda len o určenie štátneho orgánu, ktorý je (ako štátny orgán) pasívne legitimovaný. Žalovaný však nie je štátnym orgánom, ktorému by boli zverené akékoľvek právomoci v otázkach evidencie spolupracovníkov bývalej

Štátnej bezpečnosti. žalovaný evidenciu bývalej Štátnej bezpečnosti nevytvoril, neupravoval ani nedoplňal, čo žalobca ani nespochybňuje a teda je zjavné, že žaloba má smerovať voči subjektu, ktorý evidenciu údajne neoprávnene vytvoril a viedol, respektíve voči jeho právnomu nástupcovi. Žalobca sa môže domáhať svojich tvrdených práv aj podľa platnej právnej úpravy, dokonca aj iným procesným postupom než aký žalobca zvolil, a to z pohľadu povahy právneho vzťahu žalobcu a zodpovedného subjektu ako vzťahu verejnoprávneho, avšak vždy voči vecne pasívne legitimovanej strane sporu.

4.1. Návrh na prerušenie konania a podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov s Ústavou SR je podaný žalobcom až po právoplatnom skončení veci na odvolacom súde a v časti dovolania, ktoré je neprípustné z dôvodu kumulácie dovolacích dôvodov, žalovaný navrhuje ako procesne neprípustný zamietnuť. Pokiaľ žalobca namieta konflikt ust. § 19 ods. 1 zákona o pamäti a čl. 19 ústavy, z dôvodu konfliktu dvoch základných práv a to práva na súkromný a rodinný život a práva na ochranu osobnosti na jednej strane a práva na informácie na strane druhej, ani konflikt dvoch základných práv nie je bez všetkého dôvodom na prerušenie konania a podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov s ústavou. Žalovaný zverejnil registračné protokoly spolupracovníkov bývalej Štátnej bezpečnosti na základe zákona a sleduje tým zákonom o pamäti národa ustanovený cieľ a je nevyhnutným a primeraným konaním sledujúcim legitímne stanovený cieľ. Naviac zákon o pamäti národa má ustanovenia, ktoré garantujú poskytovanie efektívnej a účinnej ochrany fyzickým osobám, ktorých právo na súkromie (na ochranu osobnosti) bolo (mohlo byť) porušené, a to tým, že obsahuje úpravu jednak spôsobu sprístupnenia, ochrany osobných údajov a vo viacerých ustanoveniach edičnú povinnosť pre účely súdnych sporov, v ktorých je potrebné predložiť listiny, ktoré archivuje Ústav pamäti národa. Zákon o pamäti národa upravuje ďalej v § 23 ods. 2 právo na vyjadrenie sa k obsahu zväzku alebo k faktu registrácie v evidencii v informačných systémoch zväzkov bezpečnostných zložiek. Ak sa teda žalobca domnieva, že je neoprávnene evidovaný v niektorých listinách vedených a na základe zákonnej povinnosti sprístupnených žalovaným, má možnosť uviesť svoje vlastné vyjadrenie k predmetným dokumentom, záznamom o evidencii, teda k obsahu zväzku alebo k faktu registrácie v evidencii v informačných systémoch zväzkov bezpečnostných zložiek, a toto vyjadrenie je žalovaný povinný sprístupňovať spolu s dokumentmi alebo záznamami o evidencii. Týmto spôsobom je tak žalobcovi zaručené právo vyjadriť sa k dokumentom, ktoré predstavujú historické dedičstvo po bývalom režime, ktorý zanikol. Toto svoje právo však žalobca do dnešného dňa nevyužil. Tvrdenie žalobcu, že ustanovenie § 19 ods. 1 Zákona o pamäti národa sú v rozpore s čl. 19 ods. 1, 2, a 3 Ústavy SR je nedôvodné, nakoľko oprávnená osoba sa môže svojich práv domáhať podľa ustanovení všeobecných právnych predpisov upravujúcich nároky zo spôsobenej škody vrátane nemajetkovej ujmy (Občiansky zákonník, Zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, a podobne), avšak vždy voči vecne pasívne legitimovanej strane sporu. Žalovaný poukazuje na skutočnosť, že zverejnenie informácií obsiahnutých v archívnych materiáloch bývalej Štátnej bezpečnosti podľa Zákona o pamäti národa má koreláciu nielen v ústavnom práve na informácie, ale nachádza sa aj v práve na súkromný a rodinný život obetí (prenasledovaných osôb) bývalého režimu, ktorých súkromný a rodinný život bol negatívne poznačený činnosťou (príslušníkov) bývalej Štátnej bezpečnosti.

4.2. Žalovaný má zato, že v prípade nárokov vyplývajúcich z činnosti Štátnej bezpečnosti a teda aj v prípade nárokov vyplývajúcich z prípadnej neoprávnenej evidencie žalobcu v registračných protokoloch a agentúrnych zväzkoch bývalej štátnej bezpečnosti, je daná pasívna vecná legitimácia štátu v zastúpení Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, stotožniac sa s argumentáciou odvolacieho súdu. Žalovaný v súvislosti s otázkou pasívnej vecnej legitimácie poukazuje na to, že v prípade sporov súvisiacich s registračnými protokolmi bývalej Štátnej bezpečnosti je v obdobných prípadoch v Českej republike nositeľom pasívnej vecnej legitimácie Česká republika v zastúpení Ministerstva vnútra Českej republiky, ktoré právne prostredie vychádza z rovnakých skutkových podmienok a právnych prameňov ako v Slovenskej republike. Z judikatúry českých súdov nepochybne vyplýva, že pasívne vecne legitimovaným subjektom na konanie týkajúce sa zverejnenia registračných protokolov je Česká republika v zastúpení Ministerstva vnútra Českej republiky (pozri napríklad Mestský súd v Prahe, sp.zn. 32C 64/2011). (49) Obdobne žalovaný poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky, v zmysle ktorej nesie zodpovednosť za prípadné zásahy orgánov verejnej moci do práv a právom chránených záujmov

fyzických osôb alebo právnických osôb štát v zastúpení príslušného ústredného orgánu štátnej správy, pričom procesná legitimácia je odvodená analogicky, spôsobom ako to ustanovuje zákon o zodpovednosti za škodu (NS ČR, sp.zn. 30 Cdo 1638/2007).

4.3. Žalovaný nepovažuje za naplnený ani dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP, žalobca nedôvodne namieta porušenie svojich procesných práv. Podľa názoru žalovaného, jeho činnosť je plnením zákonnej povinnosti a zo strany žalovaného nemohlo dôjsť k prekročeniu zákonnej licencie udelennej zákonom o pamäti národa a k údajnému excesu, nakoľko žalovaný nemôže niesť zodpovednosť za to, čo bolo v týchto archívnych materiáloch zverejnených žalovaným, na základe zákonnej povinnosti, v minulosti zaevidované. Skutočnosť, že žalovaný na svojej stránke informuje, že osobou evidovanou ako spolupracovník bezpečnostnej zložky je osoba, o ktorej bol kedykoľvek v období od 25. februára 1948 do 31. decembra 1989 Štátnou bezpečnosťou evidovaný zväzok v kategóriách rezident, agent, informátor, držiteľ prepožičaného bytu alebo držiteľ konšpiračného bytu, je informáciou presne v zmysle zákona o pamäti národa. Žalovaný zverejnil prepisy registračných protokolov ako úlohu explicitne uvedenú v § 19 zákona o pamäti národa. V registračných protokoloch ŠtB evidovala zväzky nielen na svojich tajných spolupracovníkov, ale aj na ďalšie kategórie osôb, čo vyplývalo z jej úloh a z operatívnej činnosti. V registračných protokoloch tak boli evidované aj osoby, ktoré komunistický režim považoval za nepriateľské (nepriateľská osoba - NO), osoby, ktoré ŠtB z rôznych dôvodov preverovala ako potenciálne nepriateľské osoby (preverovaná osoba - PO) alebo osoby, ktoré ŠtB spravodajsky rozpracovávala ako možných tajných spolupracovníkov (kandidát tajnej spolupráce - KTS). Časť verejnosti, či už z nedostatku informácií alebo s cieľom účelovej diskreditácie, vníma zverejnené prepisy a digitálne kópie registračných protokolov ako „zoznamy eštebákov“. Vzhľadom na túto skutočnosť žalovaný pred vstupom na prepisy, digitálne kópie a na vyhľadávač v registračných protokoloch ŠtB návštevníkov webovej stránky upozorňuje, ktoré kategórie evidovaných osôb v registračných protokoloch sú kategóriami tajnej spolupráce. Z toho istého dôvodu žalovaný zvýraznil kategórie tajnej spolupráce aj v prepisoch registračných protokolov. Pri určení kategórií tajných spolupracovníkov vychádzal žalovaný z Rozkazu ministra vnútra ČSSR č. 3 z 25. januára 1978 - Smernice pre prácu so spolupracovníkmi kontrarozviedky (A - oper - I - 3) a z nálezu Ústavného súdu ČSFR zo dňa 26. novembra 1992, Pl. ÚS 1/92. Žalovaný nikdy neupravoval zachované a ním spravované originály registračných protokolov, ich digitálne kópie vrátane digitálnych kópií zverejnených na webovej stránke žalovaného a prepisy registračných protokolov v tom zmysle, že by menil ich obsah. Práve naopak, aby si spoločnosť nezamieňala jednotlivé kategórie evidovaných osôb, pripojil k nim vysvetlenie, ktoré evidované osoby a kategórie v ktorých boli zaradené sú považované za spolupracovníkov ŠtB. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že žalovaný sa svojim konaním nemohol dopustiť excesu, ktorý žalobca uvádza, pretože sprievodným komentárom na svojom webovom sídle netvrdí, že osoby boli spolupracovníkmi ŠtB, ale ktoré osoby uvedené v registračných protokoloch sú osoby evidované pod kategóriami, ktoré sú v zmysle Smernice a Nálezu kategóriami tajných spolupracovníkov. Vo vzťahu k žalobcom prezentovaným tlačovým správam žalovaný podotkol, že ani tieto, samostatne a ani v spojení s inými skutočnosťami, nemôžu znamenať žalobcom tvrdý exces žalovaného pri plnení zákonnej povinnosti v zmysle ustanovení Zákona o pamäti národa, pričom v týchto sa meno žalobcu dokonca ani neuvádza.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že má povinnosť postúpiť vec na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu občianskoprávneho kolégia (§ 48 ods. 1 CSP).

1/ Návrh na prerušenie konania

6. Dovolací súd ako prvú otázku riešil dôvodnosť návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b/ CSP, keď žalobca navrhol podať ústavnému súdu návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa článku 125 ods. 1 ústavy z dôvodu, že § 19 ods. 1 zákona o pamäti národa (pojednávajúci o zverejňovacej povinnosti žalovaného registračných protokolov Štátnej bezpečnosti) nie je v súlade s článkom 19 ústavy, keď tento nesúlad má potom rozhodujúci vplyv na posúdenie pasívnej

legitimácie žalovaného. Podľa žalobcu plnením „zverejňovacej povinnosti“ žalovaného rozhodne dochádza k zásahu do základného práva na súkromný a rodinný život a práva na ochranu osobnosti, pričom v napadnutom rozsudku bolo bezdôvodne uprednostnené právo na informácie (článok 26 ústavy) na úkor základného práva na súkromný a rodinný život a práva na ochranu osobnosti (článok 19 ústavy, § 11 a nasl. OZ), čo nezodpovedá ústavnej požiadavke primeranosti obmedzenia základného práva podľa článku 19 ústavy a práva podľa § 11 a nasl. OZ. Legitímnym cieľom zákona o pamäti národa nebolo zasahovať do práva na ochranu osobnosti bezúhonných ľudí, ktorí so Štátnou bezpečnosťou vedome nespolupracovali.

6.1. K žalobcom namietanému potencionálnemu ústavnému konfliktu sa vyjadril ústavný súd vo svojom náleze z 12. októbra 2017 č.k. II. ÚS 285/2017-163, v odôvodnení ktorého k tomu uviedol: „V súvislosti so zverejnením evidenčných záznamov ŠtB vzniká špecifické napätie medzi (i) právnym štátom, ktorý si chce upevniť svoju legitimitu tým, že sa priamočiaro vysporiada s minulosťou na jednej strane a na druhej strane (ii) ústavnými právami dotknutých jednotlivcov, ktorým tieto práva garantuje práve právny štát. Zákonodarca sa záujem na pravdivom reflektovaní histórie v spojení s ochranou práv jednotlivcov pokúsil racionálne a nejudiciabilne vyvážiť prostredníctvom už citovaných ustanovení § 23 zákona a § 19 zákona o pamäti národa. Ústavný súd akceptuje, že z princípu materiálneho právneho štátu, presnejšie z jeho striktnnej verzie, ktorá slúži na vysporiadanie sa s dobou neslobody, môže výnimočne vyplývať aj nižší štandard ochrany niektorých individuálnych práv v záujme ochrany princípov demokratického štátu sformovaného po roku 1989 (porov. predĺženie premlčacích lehôt voči páchatelom zločinov komunizmu.). Ustanovenia § 23 a taktiež § 19 zákona o pamäti národa sú podľa názoru ústavného súdu práve takýmto premietnutím princípu materiálneho právneho štátu vzťahu spoločnosti k dokumentom bývalej ŠtB a prejavom diskontinuity s mocou v dobe neslobody. Ústavný súd v okolnostiach posudzovanej veci bral do úvahy aj súvisiacu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý práve vo veci proti Slovensku, vo veci Turek (rozsudok zo 14. 2. 2006, sťažnosť č. 57986/00) naznačil užitočnosť sprístupnenia materiálov ŠtB.“

6.2. Dovolací súd v celom rozsahu zdieľa vyššie citovaný právny názor ústavného súdu, ako aj argumentáciu žalovaného, ktorý dôvodne poukazuje na to, že pokiaľ aj žalobca namieta konflikt ust. § 19 ods. 1 zákona o pamäti a čl. 19 ústavy, z dôvodu konfliktu dvoch základných práv a to práva na súkromný a rodinný život a práva na ochranu osobnosti na jednej strane a práva na informácie na strane druhej, ani konflikt týchto dvoch základných práv nie je bez ďalšieho dôvodom na prerušenie konania a podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov s ústavou. Rozhodujúcim argumentom je skutočnosť, že žalovaný zverejnil registračné protokoly spolupracovníkov bývalej Štátnej bezpečnosti na základe zákona a sleduje tým zákonom o pamäti národa ustanovený cieľ, toto zverejnenie je nevyhnutným a primeraným konaním sledujúcim legitímne stanovený cieľ. Naviac zákon o pamäti národa má ustanovenia, ktoré garantujú poskytovanie efektívnej a účinnej ochrany fyzickým osobám, ktorých právo na súkromie (na ochranu osobnosti) bolo (mohlo byť) porušené, a to tým, že obsahuje úpravu jednak spôsobu sprístupnenia, ochrany osobných údajov a vo viacerých ustanoveniach edičnú povinnosť pre účely súdnych sporov, v ktorých je potrebné predložiť listiny, ktoré archivuje Ústav pamäti národa. Zákon o pamäti národa upravuje ďalej v § 23 ods. 2 právo na vyjadrenie sa k obsahu zväzku alebo k faktu registrácie v evidencii v informačných systémoch zväzkov bezpečnostných zložiek. Ak sa teda žalobca domnieva, že je neoprávnene evidovaný v niektorých listinách vedených a na základe zákonnej povinnosti sprístupnených žalovaným, má možnosť uviesť svoje vlastné vyjadrenie k predmetným dokumentom, záznamom o evidencii, teda k obsahu zväzku alebo k faktu registrácie v evidencii v informačných systémoch zväzkov bezpečnostných zložiek, a toto vyjadrenie je žalovaný povinný sprístupňovať spolu s dokumentmi alebo záznamami o evidencii. Týmto spôsobom je tak žalobcovi zaručené právo vyjadriť sa k dokumentom, ktoré predstavujú historické dedičstvo po bývalom režime, ktorý zanikol. Zároveň je potrebné zohľadniť skutočnosť, že zverejnenie informácií obsiahnutých v archívnych materiáloch bývalej Štátnej bezpečnosti podľa zákona o pamäti národa má koreláciu nielen v ústavnom práve na informácie, ale nachádza sa aj v práve na súkromný a rodinný život obetí (prenasledovaných osôb) bývalého režimu, ktorých súkromný a rodinný život bol negatívne poznačený činnosťou (príslušníkov) bývalej Štátnej bezpečnosti.

6.3. Dovolací súd konštatuje, že námietka žalobcu, podľa ktorého ustanovenie § 19 ods. 1 zákona o pamäti národa je v rozpore s čl. 19 ods. 1, 2, a 3 Ústavy SR je nedôvodná, nakoľko oprávnená osoba sa môže svojich práv domáhať podľa ustanovení všeobecných právnych predpisov upravujúcich nároky zo spôsobenej škody vrátane nemajetkovej ujmy (Občiansky zákonník, zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, a podobne), avšak vždy voči vecne pasívne legitimovanej strane sporu. Dovolací súd preto nevidí dôvod na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b/ CSP a podanie ústavnému súdu návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa článku 125 ods. 1 ústavy.

2/ Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

8.2. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (por. 9 Cdo/72/2020, 9 Cdo/260/2021).

8.3. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namieste je tu skôr reštriktívny výklad (por. 9 Cdo/72/2020, 9 Cdo/260/2021).

8.4. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

8.5. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý

proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10, 9 Cdo 248/2021) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola strane odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

9. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Z odôvodnenia rozhodnutia je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté rozhodnutie náležite vysvetlil a zaoberal sa všetkými podstatnými odvolacími argumentami odvolateľa.

10. Pokiaľ ide o námietku dovolateľa, že odvolací súd neprihliadol na skutočnosti a dôkazy preukazujúce exces v konaní žalovaného, k tomu dovolací súd uvádza, že odvolací súd vo veci rozhodoval na základe odvolania žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie (body 6.1. - 6.8. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu), v ktorom však žalobca konkrétne nenamietal nesprávnosť skutkových zistení či nesprávnosť právneho posúdenia veci v otázke prípadného excesu žalovaného, keď podstata odvolacích námietok sa týkala otázky zverejnenia evidencie žalobcu v registračných protokoloch ŠtB a danosti pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Súd prvej inštancie pritom vo svojom rozsudku (bod 49. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie) argumentoval, že žalobca v konaní netvrdil a ani nepreukázal, že žalovaný pri vykonávaní svojej činnosti prekročil svoje právomoci v zmysle zákona o pamäti národa. Odvolací súd, ktorý bol v zmysle § 380 CSP viazaný odvolacími dôvodmi, preto nemal ani dôvod v odôvodnení svojho rozhodnutia osobitne zaujať k tejto právnej otázke podrobnejšie stanovisko. Odvolací súd v bode 13.2. len zopakoval závery súdu prvej inštancie, ktoré považoval za vecne správne a stotožnil sa s nimi (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

10.1. Pokiaľ teda žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie nenamietal nesprávnosť posúdenia otázky prípadného excesu žalovaného, hoci mu v tom nič nebránilo, sám sa zbavil možnosti preskúmania tejto námietky odvolacím súdom. Pasivita žalobcu v základnom konaní tak potom nemôže viesť k založeniu oprávnenosti námietky nedostatku v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu. Pokiaľ žalobca osobitne kladie dôraz na to, že súčasťou práva na spravodlivý proces je princíp rovnosti účastníkov, princíp konradiktórnosti konania, princíp rovnosti zbraní, ako aj povinnosť súdu v odôvodnení svojho rozhodnutia dať špecifickú odpoveď na právne významný argument strany, všetky tieto princípy sú neoddeliteľne spojené s princípom procesnej zodpovednosti strany, t.j. úlohou súdu je dávať odpoveď len na tie otázky, ktoré boli v konaní vznesené, čo platí o to viac pre odvolacie konanie, v ktorom je odvolací súd viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi (zákonné výnimky presne špecifikuje § 379 a § 380 ods. 2 CSP, v predmetnom spore nenastala ani jedna z nich). Ak by odvolací súd vo svojom odvolacom prieskume riešil otázky mimo rámec podaného odvolania, fakticky by tým nahrádzal nedostatok procesnej aktivity strany, práve takýto postup by bol rozporný s princípom konradiktórnosti a rovnosti zbraní ako základnými zásadami spravodlivého procesu.

11. Z obsahu dovolania je celkom zrejmé, že žalobca sa svojou argumentáciou existencie vady zmätočnosti snaží predovšetkým spochybniť právne posúdenie sporu odvolacím súdom, ktorá však aj v prípade jej opodstatnenosti by mala za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, vid' konštantnú judikatúru najvyššieho súdu (R 24/2017, 9Cdo/248/2021).

12. Z týchto dôvodov najvyšší súd dospel k záveru, že žalovaný nedôvodne argumentoval, že rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím

odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 420 písm. f/ CSP. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Dovolateľ namieta porušenie svojich procesných práv postupom odvolacieho súdu, ktorý neprihliadol na nové tvrdenia dovolateľa preukazujúce exces žalovaného, obsiahnuté vo vyjadrení žalobcu (duplike) k vyjadreniu žalovaného (replike) k odvolaniu žalobcu.

13.1. Dovolací súd uvádza, že civilné sporové konanie je ovládané prejednávajúcou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a na ňou nadväzujúcou dôkaznou povinnosťou a im zodpovedajúcim korelátom v podobe bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Z prejednávanej zásady potom následne vyplýva základné procesné pravidlo, podľa ktorého každá strana je povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha. V civilnom sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, ktoré sú podkladom pre určenie predmetu dokazovania. (I. ÚS 24/2019, 1 Cdo 188/2021).

13.2. Z obsahu spisu vyplynulo, že strany sporu (vrátane žalobcu) boli v priebehu prvoinštančného konania opakovane poučené podľa § 120 ods. 4 O.s.p., obdobne § 154 CSP o tom, že skutočnosti a dôkazy musia predložiť alebo označiť (resp. uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany) najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. V sporovom konaní sa uplatňuje zásada koncentrácie konania, ktorá znamená, že sú koncentrované vo fáze konania pred súdom prvej inštancie, ktoré s odvolacím konaním predstavuje jeden celok. V materiálnom zmysle zákonná koncentrácia konania znamená, že vyhlásenie dokazovania za skončené pred súdom prvej inštancie predstavuje moment v dokazovaní, po ktorom už na účely ďalšieho čiže odvolacieho konania nebudú v zásade nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany prípustné. Zákonná koncentrácia konania je totožná s princípom neúplnej apelácie, ktorý platí pre odvolacie sporové konanie. Dovolací súd dáva v tomto smere do pozornosti zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“ t.j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod. To platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných ustanovení (9Cdo/169/2020).

13.3. Koncepcia odvolacieho konania v civilnom spore vychádza z tzv. neúplného apelačného systému. Neúplnosť apelácie znamená, že právo odvolateľa (ale aj protistrany - pozri § 373 ods. 4) použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, je obmedzené. Strany sporu mali v doterajšom priebehu konania niekoľko príležitostí tieto prostriedky použiť (za určitých predpokladov dokonca aj dodatočne potom, čo svoje predchádzajúce povinnosti nespĺnili - pozri § 181 ods. 4) a boli opakovane súdom poučené o sudcovskej koncentrácii konania. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov (novoty, nóva) je takto prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok. Tieto podmienky sú stanovené dvojakým spôsobom: 1. taxatívne vymedzenie účelu použitia týchto novôt [resp. taxatívne vymedzenie odvolacích dôvodov, ktorých sa nóva týkajú - § 366 písm. a) až c)], 2. neporušenie procesnej diligencie sporovej strany v konaní pred súdom prvej inštancie. (MOLNÁR, Peter. § 366 [Novoty v odvolacom konaní]. In: ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana, BARICOVÁ, Jana, MESIARKINOVÁ, Soňa, BAJÁNKOVÁ, Jana, TOMAŠOVIČ, Marek. Civilný sporový poriadok. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1243, marg. č. 1.)

13.4. Prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú v zmysle § 149 CSP najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky. Ustanovenie § 366 CSP <. má základ v koncentrácii konania podľa § 153 a § 154 CSP <.. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú strany povinné uplatniť včas. Tieto prostriedky nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. Podľa § 384 ods. 3 CSP <. odvolací súd môže doplniť dokazovanie za podmienok uvedených v § 366 CSP <.. Opravný prostriedok s právom novôt povoľuje subjektu prednášať nové skutočnosti a dôkazy. Uvedené znamená, že odvolací súd je aj počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, ale len vtedy, ak 1/ sa týkajú procesných podmienok, 2/ sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, 3/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo 4/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. V ostatných prípadoch prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, nie je možné uplatniť v odvolacom konaní. Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené ako reštriktívne vnímaná výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie. Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, možno uplatniť za splnenia podmienok podľa § 366 CSP <. najneskôr v lehote na vyjadrenie k odvolaniu. (ANDRÁŠIOVÁ, A., HORVÁTH, E. Civilný sporový poriadok - komentár. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2022-6-7]. ASPI_ID KO160_2015SK. Dostupné z: www.aspi.sk . ISSN 2336-517X).

13.5. Podľa rozsudku najvyššieho súdu z 20. marca 2008, sp. zn. 5 M Cdo 4/2007 <. nemožnosťou označenia alebo predloženia skutočností alebo dôkazov bez viny účastníka občianskeho súdneho konania treba rozumieť nemožnosť ich procesného uplatnenia v procese dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, t.j. situáciu, keď účastník konania nemohol bez svojej viny skutočnosti alebo dôkazy označiť alebo predložiť, pretože o nich nevedel a ani inak z procesného hľadiska nezavinil nesplnenie svojej povinnosti ich tvrdenia alebo predloženia. Procesným uplatnením treba pritom rozumieť podanie účastníka, ktorým takú skutočnosť alebo dôkaz označil na účely jeho zaobstarania, vykonania a vyhodnotenia.

14. Posúdiac obsah dupliky žalobcu z 27. novembra 2017 (č.l. 871) je zrejmé, že žalobca v nej reagoval na repliku žalovaného k odvolaniu žalobcu, s uvedením nových skutkových tvrdení o kontexte následného správania sa žalovaného spočívajúceho v medializácii sporu a rôznych sprievodných komentároch, preukazujúc tým exces žalovaného z jeho zákonnej zverejňovacej povinnosti. Prílohou dupliky žalobcu boli viaceré listinné dôkazy. Žalobca vo svojej duplike nijako nezmiňuje, že ňou reaguje na aktuálny nález ústavného súdu z 12. októbra 2017 č.k. II. ÚS 285/2017-163, ani nijako skutkovo či právne neargumentuje, že ide o prípustné novoty v odvolacom konaní v zmysle § 366 CSP.

15. Dovolací súd považuje za dôležité podotknúť, že predmetný spor začal podaním žaloby dňa 30.03.2005, vo veci rozhodol súd prvej inštancie 4 krát a odvolací súd tiež 4 krát, od začiatku sporu bola ako rozhodujúca právna otázka posudzovaná otázka pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, ku ktorej sa opakovane a dostatočne vyčerpávajúco vyjadrili obe sporové strany a predložili množstvo dôkazov. Žalobca mal teda dostatočný a zároveň viackrát opakovaný priestor na predloženie všetkých skutkových a právnych argumentov preukazujúcich pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného, a to vrátane argumentácie o prípadnom excese žalovaného. K otázke nedostatku pasívnej vecnej legitímácie ako základu procesnej obrany sa opakovane a podrobne vyjadril aj žalovaný, použijúc argumenty, ktoré sa neskôr premietli aj do nálezov ústavného súdu z 12. októbra 2017 č.k. II. ÚS 285/2017-163. Žalobca tak mal možnosť na tieto argumenty reagovať už v základnom konaní.

15.1. Žalobca túto možnosť aj využil a do vynesenia v poradí štvrtého rozsudku súdu prvej inštancie dňa 28. marca 2017 predniesol súdu svoju argumentáciu preukazujúcu pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného, reagujúc pritom aj na argumentáciu protistrany a súvisiace súdne rozhodnutia. V poslednom podaní zo dňa 27. marca 2017 (č.l. 685 a nasl.), pred rozhodnutím súdu prvej inštancie, okrem iného poukázal aj na skutočnosť, že žalovaný medializoval predchádzajúce zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu z 29. júna 2016, čím sa spustila lavína článkov a komentárov v médiách obsahujúcich aj meno žalobcu, s priložením viacerých článkov v médiách. Žalobca tým odôvodňoval nárok na náhradu nemajetkovej ujmy.

16. Z obsahu žaloby v znení jej zmien, ako aj z priebehu celého základného konania bolo nesporné, že skutkovým aj právnym základom vymedzeným žalobou, sú skutočnosť, že žalobca je vedený neoprávnené v registračných protokoloch agentúrnych a operatívnych zväzkov Štátnej bezpečnosti ako kandidát tajnej spolupráce a agent, že žalovaný neoprávneným zverejnením jeho mena a dátumu narodenia ako kandidáta tajnej spolupráce a agenta na internetovej stránke žalovaného porušil právo žalobcu na ochranu osobnosti, na základe čoho sa žalobca domáha zverejnenia ospravedlnenia a zároveň rozsudku na internetovej stránke žalovaného a zaplatenia náhrady nemajetkovej ujmy v sume 3.320,-eur. Žalobca teda počas celého konania zásah do svojich osobnostných práv odvodzoval zo skutočností neoprávnenej evidencie vo zväzkoch ŠtB a neoprávneného zverejnenia tejto skutočnosti na internetovej stránke žalovaného, v súvislosti s týmto si uplatnil okrem iných nárokov aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pokiaľ teda aj žalobca počas základného konania uvádzal skutkové tvrdenia o medializácii predchádzajúceho zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu z 29. júna 2016, čím sa spustila lavína článkov a komentárov v médiách obsahujúcich aj meno žalobcu, a ako dôkazy predložil viaceré články v médiách, tieto sa týkali poukázania na spôsob procesnej obrany žalovaného a jeho postup súvisiaci s prebiehajúcim sporom (resp. aj so spormi v obdobných veciach). Z ničoho nemožno vyvodiť, že by sa mohlo jednať o podstatné nové skutkové tvrdenia, ktoré by menili, resp. rozširovali skutkový základ žaloby, čo by odôvodňovalo procesný postup v zmysle § 139 a nasl. CSP a rozhodovanie o pripustení zmeny žaloby, zároveň zohľadniac neprípustnosť zmeny žaloby v odvolacom konaní (§ 371 CSP).

17. Pokiaľ teda žalobca nepredniesol takú podstatnú zmenu alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe v otázke danosti zodpovednosti žalovaného z dôvodu jeho excesu a ani v tomto smere nepodal procesný návrh na pripustenie zmeny žaloby, a zároveň túto okolnosť nenamietal ani v odvolacom konaní do uplynutia odvolacej lehoty, neprichádza do úvahy meniť či rozširovať skutkový základ žaloby až v dovolacom konaní, nakoľko dovolací súd nie je skutkovým súdom a je viazaný doposiaľ zisteným skutkovým stavom veci. Je dôležité si uvedomiť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorého prípustnosť je striktne vymedzená zákonom, a teda v žiadnom prípade ho nemožno vnímať ako „ďalšie“ odvolanie, resp. ako konanie, v ktorom možno uplatňovať nové skutkové či právne argumenty, ktoré doposiaľ neboli uplatnené v základnom konaní. Dvojinštančnosť základného konania má za cieľ, aby strana sporu najneskôr v odvolacom konaní uplatnila všetky rozhodujúce odvolacie námietky, t.j. vymedzila všetky rozhodujúce skutkové a právne otázky tak, aby umožnila odvolaciemu súdu na ne reagovať a odpovedať. Úlohou dovolacieho konania je potom dovolaním vymedzený prieskum procesného postupu a posúdenia rozhodujúcich právnych otázok zo strany odvolacieho súdu.

17.1. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok je totiž vo vzťahu k odvolaniu ako riadnemu opravnému prostriedku subsidiárny nielen z procesného hľadiska, teda že dovolanie možno podať len proti rozhodnutiu vydanému v odvolacom konaní (čo znamená, že odvolacie konanie predchádza dovolaciemu konaniu), ale aj z hmotnoprávneho hľadiska, ktoré zohľadňuje skutočnosť, že dovolateľ môže v mimoriadnom opravnom prostriedku (úspešne) argumentovať len takými dôvodmi, ktoré namietol už v rámci riadneho opravného prostriedku a ktoré boli meritórne posudzované odvolacím súdom. V prípade, že takéto námietky v odvolacom konaní neuplatnil, hoci tak urobiť mohol a mal, tieto námietky ex post nemôžu byť spôsobilé založiť prípustnosť dovolania.

18. Dovolateľ sa dokonca snaží spochybníť procesný postup odvolacieho súdu namietaním vady nesprávneho právneho posúdenia v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP a formulovaním právnej otázky,

či sa odvolací súd má vysporiadať s novými skutočnosťami, dôkazmi a právnou argumentáciou strany prezentovanými po uplynutí lehoty na podanie odvolania len preto, že ide o reakciu na nové rozhodnutie ústavného súdu negujúce celú dovtedajšiu ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, pričom nová argumentácia má za účel preukázať, že k excesu zo zverejňovacej povinnosti žalovaného došlo a preto nové rozhodnutie ústavného súdu na danú vec nie je použiteľné.

18.1. Dovolací súd zdôrazňuje, že nesprávne právne posúdenie veci môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia, ide teda o právne posúdenie, vyriešenie právnej otázky týkajúcej sa výsledku konania, teda merita veci. V prípade dovolateľa je však na prvý pohľad jasné, že vyššie uvedená právna otázka, ktorú predostiera a ktorá je v hre, nie je právnou otázkou viažucou sa k výsledku konania, k meritu veci. Dovolateľom predostretú otázku možno jednoznačne kvalifikovať iba ako otázku správnosti procesného postupu, teda otázku existencie procesného nedostatku, ktorá v konečnom dôsledku smeruje k zodpovedaniu otázky o existencii vady zmätočnosti ako dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f/ CSP (pripustenie novôt v odvolacom konaní), na ktorú dal dovolací súd odpoveď v predchádzajúcich odsekoch.

18.2. Zároveň dovolací súd považuje za dôležité opätovne zdôrazniť, že dovolateľ namietaním vyššie uvedenej vady opätovne predostiera otázku, ktorá nebola predmetom posudzovania odvolacieho súdu. Dovolateľ totiž vo svojej duplike z 27. novembra 2017 nijako neargumentoval tým, že dôvodom prezentovania nových skutočností, dôkazov a právnej argumentácie po uplynutí lehoty na podanie odvolania je len to, že ide o reakciu na nové rozhodnutie ústavného súdu negujúce celú dovtedajšiu ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v otázke pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Dovolateľ tak odvolaciemu súdu nedal šancu reagovať a zaujať postoj k takejto podľa dovolateľa špecifickej procesnej situácii. Z obsahu dupliky dovolateľa je zrejmé, že v nej reagoval na repliku žalovaného, odvolací súd preto postupoval procesne korektným spôsobom, keď konštatoval, že na nové tvrdenia a dôkazy dovolateľa preukazujúce exces žalovaného nemohol prihliadnuť.

19. Dovolací súd k tomu dodáva, že ani skutočnosť, že po uplynutí lehoty na podanie odvolania rozhodne ústavný súd v skutkovo a právne obdobnej veci zásadne odlišným spôsobom oproti dovtedy ustálenej rozhodovacej praxi, nemôže nabúrať tak podstatný princíp odvolacieho konania o procesnej obmedzenosti práva novôt. Z tohto uhla pohľadu nemôže ísť o porušenie práva na spravodlivý proces, ani o porušenie princípu právnej istoty či princípu rovnosti zbraní, porušením týchto princípov by bol práve taký postup, ktorý navrhuje dovolateľ, nerešpektujúc základné procesné mantinely odvolacieho konania, ktorých cieľom je vyváženosť pre obe procesné strany. Prijatím argumentácie dovolateľa o časovej neobmedzenosti práva novôt v odvolacom konaní by jednoznačne došlo k neprimeranému zvýhodneniu jednej procesnej strany na úkor druhej procesnej strany.

20. Skutočnosť, že počas odvolacieho konania došlo k vydaniu nálezu ústavného súdu z 12. októbra 2017 č.k. II. ÚS 285/2017-163, ktorého jadrom argumentácie bol záver o nedostatku pasívnej vecnej legitímácii žalovaného, zohľadnil odvolací súd pri právnom posúdení danej otázky (bod 17.1. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu), pričom však odvolací súd vychádzal zo skutkovej a právnej argumentácie uplatnenej v konaní a argumentáciu ústavného súdu uviedol len na podporu svojich záverov, čiže z tohto hľadiska nemohlo ísť ani o prípadnú neprípustnú prekvapivosť iného právneho posúdenia.

21. Vzhľadom na uvedené dovolací súd vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezistil, preto je dovolanie v tejto časti procesne neprípustné.

2/ Dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP

22. Žalobca prípustnosť dovolania vyvodzuje aj z § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP.

22.1. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu

záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (písm. a/), ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (písm. b/), alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. c/).

22.2. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je procesnou povinnosťou dovolať sa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 421 CSP v spojení s § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolať vymedzil v dovolaní uplatneným dôvodom prípustnosti dovolania.

22.3. Otázkou relevantnou z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť o otázku hmotnoprávnou (ktorá sa odvíja od interpretácie alebo aplikácie Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine) alebo otázku procesnoprávnou (ktorej riešenie záviselo na aplikácii alebo interpretácii procesných ustanovení). Dovolací súd zároveň zdôrazňuje, že dôvody prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Právna otázka, vyriešenie ktorej nemalo určujúci význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia.

23. Dovolať sa v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP namietal nesprávne právne posúdenie sporu odvolacím súdom v otázke pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je podľa dovolať daný tým, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri riešení právnej otázky pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v spore o ochranu osobnostných práv, ku ktorých porušeniu došlo neoprávnenou evidenciou fyzickej osoby v materiáloch Štátnej bezpečnosti, a zverejnením tejto evidencie, s poukazom na rozhodnutia R 39/2012 (sp.zn. 6Cdo 83/2010) a sp.zn. 5Cdo 83/2008. Odvolací súd k pasívnej legitímácii žalovaného vyslovil právny názor, podľa ktorého táto nie je daná, podporne poukazujúc na nález ústavného súdu z 12. októbra 2017 č.k. II. ÚS 285/2017-163.

24. Podľa § 48 ods. 1 CSP ak senát najvyššieho súdu pri svojom rozhodovaní dospeje k právnemu názoru, ktorý je odlišný od právneho názoru, ktorý už bol vyjadrený v rozhodnutí iného senátu najvyššieho súdu, postúpi vec na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu. V uznesení o postúpení veci odôvodní svoj odlišný právny názor.

25. Uvedené ustanovenie upravuje povinnosť trojčlenného senátu najvyššieho súdu postúpiť vec veľkému senátu (porovnaj „postúpiť“, teda nie „môže postúpiť“), ak ide o procesnú situáciu uvedenú v tomto ustanovení.

26. Ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu vyjadrujú predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovaně vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (rozhodnutia najvyššieho súdu 3Cdo/6/2017, 3Cdo/191/2017, 6Cdo/21/2017). Podľa judikátu R 71/2018 do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a

správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

27. Ústavný súd SR v náleze z 12. októbra 2017 č.k. II. ÚS 285/2017-163 vo vzťahu k pasívnej vecnej legitimácii Ústavu pamäti národa poukázal na vývoj judikatúry všeobecných súdov, ktorá (porov. za všetky napr. R 38/1996 a R 114/1999) pripúšťala, aby sa osoby tvrdiace, že boli neoprávnené evidované vo zväzkoch ŠtB, domáhali občianskoprávnej ochrany titulom ochrany osobnosti podľa § 13 Občianskeho zákonníka. Tieto žaloby boli prípustné najskôr voči Slovenskej informačnej službe (porov. cit. R 38/1996), pretože za rozhodujúcu sa považovala „skutočnosť, kto v súčasnej dobe spravuje archívny materiál bývalej Štátnej bezpečnosti. Týmto orgánom je Slovenská informačná služba, ktorá vznikla na základe zák. č. 46/1993 Z. z. a ktorá má aj v súčasnosti možnosť tieto materiály využívať.“. Už v tejto judikatúre teda všeobecné súdy uznali za zodpovedného za zásah spočívajúci v neoprávnenom evidovaní osoby vo zväzku ŠtB orgán, ktorý bol držiteľom a správcom týchto zväzkov, aj keď sám tento orgán o evidovaní určitej osoby nerozhodoval a ani rozhodovať nemohol (keďže vznikol tri roky po zrušení Štátnej bezpečnosti). Zákomom o pamäti národa bol zriadený sťažovateľ ako verejnoprávna ustanovizeň a samostatná právnická osoba (§ 7 ods. 1 a 2), ktorého úloha spočíva výslovne len v povinnosti spravovať zväzky ŠtB a ďalšie súvisiace dokumenty, sprístupňovať a zverejňovať ich, ako aj odborne spracúvať obdobie neslobody 1939 až 1989. Tieto úlohy sú mu podľa výslovného (vyššie už citovaného) znenia zákona zverené štátom (§ 8 ods. 1 úvodná veta). Ustanovením § 26 ods. 1 citovaného zákona sa potom štátnym orgánom, medzi inými aj ministerstvu vnútra a Slovenskej informačnej službe uložila povinnosť odovzdať sťažovateľovi všetky dokumenty presne vymedzené v tomto ustanovení tak, aby mohol plniť svoje úlohy. Práve v dôsledku toho potom judikatúra všeobecných súdov v nadväznosti na právne názory vyslovené v citovaných judikátoch R 38/1996 a R 114/1999 dospela k záveru, že od účinnosti zákona o pamäti národa je v sporoch o ochranu osobnosti z titulu neoprávneného evidovania určitej osoby vo zväzkoch ŠtB pasívne legitimovaným práve sťažovateľ (porov. R 39/2012).

27.1. Bez ohľadu na uvedené je však potrebné vždy dôsledne rozlišovať, aký zásah je predmetom konania, teda akým konaním ktorej osoby došlo k zásahu, pred ktorým sa žalobca domáha ochrany. Ústavný súd zastáva názor, že sťažovateľ nie je vo veci žaloby ochranu osobnosti pasívne vecne legitimovaný z hľadiska zodpovednosti za (i) neoprávnenú evidenciu, ako ani z hľadiska zodpovednosti za (ii) zverejnenie tejto evidencie. Pasívna legitimácia žalovaného (sťažovateľa) totiž podľa názoru ústavného súdu nemôže byť založená tým, že žalobca (dotknutá osoba) žiada zverejnenie určitého rozhodnutia na jeho stránke. Naopak, z už citovaného § 13 Občianskeho zákonníka pri jeho racionálnej interpretácii celkom zreteľne vyplýva, že pasívne legitimovaný musí byť (len) pôvodca zásahu. Úlohou súdov v konaní o ochranu osobnosti, s osobitným zreteľom na konania ohľadom neoprávneného evidovania osoby vo zväzkoch ŠtB, je teda najskôr ustáliť, aký zásah je predmetom konania, kto je, resp. bol pôvodcom tohto zásahu (t. j. koho konanie je podstatou daného zásahu).

27.2. Pokiaľ ide o otázku evidencie, pod (neoprávneným) evidovaním treba rozumieť činnosť príslušných zložiek a príslušníkov Zboru národnej bezpečnosti, na základe ktorej bol založený zväzok žalobcu, boli vytvárané jednotlivé dokumenty (záznamy, správy, informácie, potvrdenia a pod.), ktoré sú obsahom tohto zväzku, resp., že tento zväzok, prípadne ďalšie dokumenty bol zaevidovaný v iných registračných pomôckach ŠtB a pod. Len takáto činnosť totiž mohla viesť k tomu, čo tvrdí žalobca, teda že zväzok založený na jeho meno nie je pravdivý (je vymyslený), že v ňom obsiahnuté záznamy o stretnutiach, spolupráci, ako aj správy a potvrdenia o výplate prostriedkov nezodpovedajú skutočnosti. Len komplex týchto činností viedol (mohol viesť) k tomu, že takýto (podľa žalobcu fiktívny) zväzok vznikol a informácie o jeho (údajnej) spolupráci v ňom obsiahnuté sú nesprávne a mohli teda zasiahnuť do práva žalobcu na ochranu osobnosti. Je zjavné, že pôvodcom tohto zásahu, ktorý viedol k neoprávnenému vytvoreniu zväzku na meno žalobcu a jeho neoprávnenému zavedeniu do evidencie ŠtB, nemohol byť sťažovateľ, ktorý bol ako verejnoprávna ustanovizeň zriadený o (približne) 20 rokov potom, čo sa tento zväzok vytváral, a o 13 rokov potom, čo došlo k zrušeniu Štátnej bezpečnosti. Ak zásah do osobnosti spočíva v neoprávnenom evidovaní, nie je zákonný dôvod pre zodpovednosť sťažovateľa, keďže sťažovateľ o evidovaní nerozhodoval. Samotná okolnosť, že určitý orgán

(verejnoprávna inštitúcia) sa stal ex lege držiteľom fyzických nosičov, na ktorých sú zachytené výstupy (úradnej) činnosti orgánov verejnej moci, totiž sama osebe nezakladá aj prechod zodpovednosti za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti, ku ktorému došlo (malo dôjsť) touto (úradnou) činnosťou.

27.3. Krajský súd v napadnutom rozsudku pritom neuviedol žiadne ustanovenie právneho predpisu, z ktorého by takýto prechod zodpovednosti za predmetný zásah mal vyplývať, okrem už spomínanej skutočnosti, že sťažovateľ spravuje tieto archívne materiály. V tejto súvislosti ústavný súd len dodáva, že ani rozhodnutia, na ktoré sa krajský súd odvoláva (napríklad už cit. judikát R 39/2012 - 6 Cdo 83/2010), žiadnu takúto argumentáciu neobsahujú. Všetky totiž napospol opakujú len túto istú okolnosť, bez toho, aby obsahovali vysvetlenie, prečo by samotné archivovanie materiálov bývalej ŠtB sťažovateľom malo mať za následok aj prechod jeho zodpovednosti za neoprávnený zásah do osobnosti podľa § 13 Občianskeho zákonníka. Všeobecné súdy zrejme vychádzali z úvah vyslovených v už citovanom judikáte R 38/1996, prostredníctvom ktorého sa vyvodila pasívna legitimácia Slovenskej informačnej služby. Slovenská informačná služba však v danom čase bola (a je) štátnym orgánom, teda orgánom konajúcim za štát, ktorá mala oprávnenie s evidenciou bývalej ŠtB nakladať ako štátny orgán v medziach svojej právomoci. V tomto prípade teda nešlo o určenie pôvodcu zásahu a zodpovednej osoby, keďže nebolo sporné, že pôvodcom zásahu bol štát (konkrétne federatívny štát, keďže do federálnej pôsobnosti patrilo riadenie Štátnej bezpečnosti, porov. § 2 prvý bod zákona č. 128/1970 Zb. o vymedzení pôsobnosti Československej socialistickej republiky vo veciach vnútorného poriadku a bezpečnosti v znení neskorších predpisov); išlo teda len o určenie štátneho orgánu, ktorý je (ako štátny orgán) pasívne legitimovaný. Postavenie sťažovateľa je však odlišné; sťažovateľ nie je štátnym orgánom, ktorému by boli zverené akékoľvek právomoci v otázkach evidencie spolupracovníkov bývalej ŠtB. Navyše, vzťah medzi osobami evidovanými v registračných protokoloch ŠtB a štátnym orgánom zjavne nemožno označiť za súkromnoprávny, a teda aplikovať na neho ochranu osobnosti.

27.4. Zákonom o pamäti národa zriadil štát ústav (tak ako iné verejnoprávne inštitúcie) a splnomocnil ho na plnenie úloh verejnoprávneho charakteru, v danom prípade na úlohy súvisiace s vyrovnávaním sa s minulosťou. V už citovanom § 19 ods. 1 zákona o pamäti národa je ustanovená povinnosť Ústavu pamäti národa vydať tlačou a na elektronických médiách prepis evidenčných záznamov zo zachovaných alebo rekonštruovaných protokolov vzťahov. Sťažovateľ pri plnení tejto zákonnej povinnosti nijakú diskreciu, označené ustanovenie zákona neobsahuje žiadnu hypotézu. Sťažovateľ teda správne v dovolaní argumentoval, že „registračné protokoly zverejnil na základe zákonnej licencie uvedenej v zákone č. 553/2002 Z.z., kde § 19 ods. 1 obsahuje jasnú a jednoznačnú povinnosť pre žalovaného a neumožňuje mu zákonnú povinnosť si nesplniť a registračné protokoly nezverejniť“. Ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že sťažovateľ nemá pri zverejňovaní registračných protokolov žiadne diskrečné oprávnenie, teda oprávnenie rozhodnúť, či určitú ich časť zverejní alebo nie. Nejde teda o „diskrečnú“ aplikáciu právnej normy ustanovenej v § 19 ods. 1 zákona o pamäti národa, ale o priame („technické“) plnenie zákona.

27.5. Zodpovednosť sťažovateľa za skúmanie správnosti zverených mu materiálov výslovne vylučuje aj § 26 ods. 3 zákona o pamäti národa, podľa ktorého „Ústav nie je povinný overovať, či údaje obsiahnuté v dokumente a údaje získané do informačného systému dokumentov zo zachovaných evidenčných pomôcok uvedených v odseku 2 sú presné alebo pravdivé“. Plnenie tejto zákonnej povinnosti teda samo osebe vylučuje, aby jej plnením sťažovateľ konal protiprávne, teda aby toto zverejnenie (ak je vykonané presne v súlade s § 19 a ďalšími ustanoveniami zákona o pamäti národa) mohlo predstavovať neoprávnený zásah v zmysle § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka (aj v judikáte R 38/96 sa v zamietacej časti voči ministerstvu vnútra uvádza, že: „za neoprávnený zásah nemožno preto považovať postup pri vydávaní osvedčenia podľa § 9 ods. 1 zák. č. 451/1991 Zb. V takomto prípade, keď príslušný štátny orgán vo vydanom osvedčení uviedol, že žiadateľ je osobou vedenou v bývalých archívnych materiáloch Štátnej bezpečnosti ako osoba uvedená v § 2 ods. 1 zák. č. 451/1991 Zb., ide totiž o plnenie zákonom uloženou povinnosťou.“ pozn.) Určovacou žalobou sa nemôže meniť objektívne právo (právne normy). Ak právny predpis jasne a zrozumiteľne ustanovuje nejakú povinnosť, tak súd nemôže vo svojom rozhodnutí o určovacej žalobe konštatovať, že žalovaný splnením zákonom ustanovenej povinnosti

porušil subjektívne právo žalobcu.

27.6. Na základe uvedeného ústavný súd, vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ nie je (nebol) pôvodcom zásahu, a že mu zverejnenie prepisu evidencií bývalej Štátnej bezpečnosti ukladá zákon o pamäti národa, dospel k záveru, že krajský súd porušil sťažovateľovo základné právo na súdnu ochranu aj preto, že rozhodoval o veci, ktorú mal *prima facie* zamietnuť pre absenciu pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, vyvolal extrémny rozpor medzi skutkovými zisteniami a právnym hodnotením, čo zakladá dôvod na vyslovenie porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (m.m. II. ÚS 501/2010).

27.7. Nad rámec uvedeného ústavný súd už len podčiarkuje, že predmetom konania pred všeobecnými súdmi bolo (okrem iného) určenie, či bol žalobca neoprávnene evidovaný v registračných protokoloch bývalej Štátnej bezpečnosti ako agent. Štát však právomoc (úlohu) rozhodovať o evidencii žalobcu, resp. iných osôb v registračných protokoloch bývalej Štátnej bezpečnosti Ústavu pamäti národa zákonom o pamäti národa a ani iným zákonom nezveril. Následné uverejnenie a sprístupnenie dokumentov bývalej Štátnej bezpečnosti Ústavom pamäti národa zodpovedá jeho zákonom ustanoveným úlohám a postupu, ktorý ustanovuje zákon o pamäti národa, a je len právnym dôsledkom rozhodnutia iných štátnych orgánov splnomocnených k tomu štátom, za ktoré nemôže niesť zodpovednosť Ústav pamäti národa (sťažovateľ) o to viac, že je „len“ verejnoprávnou ustanovitznou, ktorá môže plniť len tie úlohy, ktoré jej štát prostredníctvom zákona explicitne zveril (§ 9 zákona o pamäti národa). Ústavný súd napokon poznamenáva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v zásade nie je oprávnený „vystupovať“ mimo rámec petitom sťažnosti vymedzeného predmetu konania, a preto ponecháva všeobecným súdom v rámci ich následnej rozhodovacej činnosti, resp. príp. aj zákonodarcovi priestor k hľadaniu odpovede na otázku, ako má byť poskytovaná efektívna súdna ochrana fyzickým osobám, ktoré sa domáhajú určenia, že sú neoprávnene evidované v registračných protokoloch bývalej Štátnej bezpečnosti.

28. Na vyššie citovaný nález ústavného súdu nadviazal aj ďalší nález z 26. novembra 2019 sp.zn. I. ÚS 127/2019, v ktorom ústavný súd odkázal na už skôr prijaté právne závery ohľadom pasívnej legitímácie Ústavu pamäti národa. Ústavný súd zároveň poukázal na to, že najvyšší súd svojím napadnutým rozhodnutím sp. zn. 2 Cdo 119/2018 z 31. mája 2018 arbitrárne rezignoval na náležité vecné prejednanie predmetného dovolania podaného sťažovateľom, zároveň v konečnom dôsledku zmaril aj zákonom predpokladanú možnosť, aby veľký senát najvyššieho súdu zaujal vo svojom rozhodnutí záväzný zjednocujúci právny názor, ktorý by už reflektoval aj právny názor ústavného súdu o absencii pasívnej vecnej legitímácie Ústavu pamäti národa vyjadrený v náleze sp. zn. II. ÚS 285/2017 z 12. októbra 2017.

29. Senát 9 C v celom rozsahu zdieľa vyššie citované závery ústavného súdu a zastáva rovnaký právny názor o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Pokiaľ sa aj dovolateľ snažil poukázať na určité špecifiká či odlišnosti prejednávaného sporu oproti sporu posudzovanému ústavným súdom, dovolací súd ich nepovažuje za natoľko relevantné, že by boli spôsobilé zmeniť právne posúdenie pasívnej vecnej legitímácie žalovaného.

29.1. Ako už dovolací súd uviedol, z obsahu žaloby v znení jej zmien, ako aj z priebehu celého základného konania bolo nesporné, že skutkovým aj právnym základom vymedzeným žalobou sú skutočnosti, že žalobca je vedený neoprávnene v registračných protokoloch agentúrnych a operatívnych zväzkov Štátnej bezpečnosti ako kandidát tajnej spolupráce a agent, že žalovaný neoprávneným zverejnením jeho mena a dátumu narodenia ako kandidáta tajnej spolupráce a agenta na internetovej stránke žalovaného porušil právo žalobcu na ochranu osobnosti, na základe čoho sa žalobca domáha zverejnenia ospravedlnenia a zároveň rozsudku na internetovej stránke žalovaného a zaplatenia náhrady nemajetkovej ujmy v sume 3.320,- eur. Žalobca teda zásah do svojich osobnostných práv odvodzoval zo skutočnosti neoprávnenej evidencie vo zväzkoch ŠtB a neoprávneného zverejnenia tejto skutočnosti na internetovej stránke žalovaného, v súvislosti s týmto si uplatnil okrem iných nárokov aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

29.2. Ak vychádzame zo záveru, že vo vzťahu k evidencii žalobcu vo vzázkoch ŠtB a následného zverejnenia tejto skutočnosti nie je žalovaný pasívne vecne legitimovaným subjektom v spore o ochranu osobnosti, jeho pasívnu vecnú legitimáciu nemôžu založiť ani tie skutočnosti, ktoré majú priamu a bezprostrednú súvislosť s plnením zákonných povinností žalovaným v zmysle príslušných ustanovení zákona o pamäti národa. Zopakujúc argumentáciu ústavného súdu žalovaný bol zriadený zákonom o pamäti národa ako verejnoprávna ustanovizeň a samostatná právnická osoba (§ 7 ods. 1 a 2), ktorého úloha spočíva výslovne len v povinnosti spravovať vzázky ŠtB a ďalšie súvisiace dokumenty, sprístupňovať a zverejňovať ich, ako aj odborne spracúvať obdobie neslobody 1939 až 1989. Pokiaľ teda žalovaný konal v rámci takto vymedzeného zákonného rámca a plnil zákonom zverenú úlohu spočívajúcu v spravovaní, evidovaní, sprístupňovaní, zverejňovaní a odbornom spracúvaní vzázkov ŠtB a ďalších súvisiacich dokumentov, plnením zákonných povinností nemohol zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu. Za prekročenie tohto zákonného rámca pritom nemožno považovať skutočnosti namietané žalobcom, konkrétne to, že žalovaný uviedol na svojom webovom sídle sprievodný komentár (upozornenie) vysvetľujúci rozdiel medzi jednotlivými kategóriami evidovaných osôb, keď takúto činnosť možno jednoznačne považovať za súčasť plnenia zákonnej povinnosti sprístupňovania, zverejňovania a odborného spracúvania vzázkov ŠtB a ďalších súvisiacich dokumentov, za účelom jasného rozlíšenia jednotlivých kategórií evidovaných osôb, a upresnenia, kto je v zmysle zákona považovaný za osobu evidovanú ako spolupracovník bezpečnostnej zložky.

29.3. Za prekročenie zákonného rámca nemožno považovať ani postup žalovaného v základom konaní, keď žalovaný oprávnene uplatňoval všetky prípustné prostriedky procesnej obrany proti vznesenej žalobe, keď predmetom dokazovania sa stala aj otázka dôvodnosti evidencie žalobcu vo vzázkoch ŠtB. Bolo v súlade s procesným postavením žalovaného predniesť všetky rozhodujúce skutkové a právne argumenty slúžiace na jeho obranu v spore, súčasťou čoho bola aj reakcia na argumentáciu žalobcu, ktorý sa snažil preukázať nedôvodnosť svojej evidencie vo vzázkoch ŠtB. V konaní nebolo preukázané, že by žalovaný do obsahu jemu zverenej evidencie nejako zasahoval, túto pozmeňoval či upravoval, alebo vyhodnocoval jej hodnovernosť či pravdivosť. Vyjadrenie subjektívneho názoru v rámci uplatňovania si procesných práv sporovou stranou nemožno považovať za zásah do osobnostných práv inej fyzickej osoby.

29.4. Za prekročenie zákonného rámca nemožno považovať ani postup žalovaného spočívajúci v medializácii skutočností súvisiacich s prebiehajúcim sporom, keď bolo nepochybné, že predmet sporu vyvolal značný verejný záujem, a to aj v súvislosti s tým, že na obdobnom skutkovom a právnom základe prebiehal proti žalovanému spor iniciovaný žalobcom V. N., vrcholovým politikom a bývalým premiérom v Českej republike. Ťažisko medializácie sa pritom týkalo práve tohto súvisiaceho sporu žalobcu V. N., vo vzťahu k žalobcovi nemožno zo strany žalovaného konštatovať prekročenie rámca realizácie ústavného práva slobody prejavu a práva na informácie, informácie o prebiehajúcim spore (sporoch) neprekročili vecný rámec informovania o priebehu a podstatných okolnostiach sporu (sporov).

29.5. Pasívnu vecnú legitimáciu žalovaného v predmetnom spore nemožno vyvodiť ani analogicky z ust. § 23 ods. 2 zákona o pamäti národa, tak ako sa snaží argumentovať dovolateľ. Podľa tohto ustanovenia ak fyzická osoba, ku ktorej je evidovaný osobný vzázkok alebo vzázkok s osobnými údajmi, odovzdá ústavu vlastné vyjadrenie k obsahu vzázkou alebo k faktu registrácie v evidencii v informačných systémoch vzázkov bezpečnostných zložiek, je ústav povinný zaradiť vyjadrenie k údajom o tejto osobe ako nedeliteľnú súčasť dokumentu a sprístupňovať ju oprávneným žiadateľom spolu s dokumentmi alebo záznamami o evidencii. Aplikujúc toto ustanovenie žalovaný by bol subjektom s pasívnou vecnou legitimáciou v tom prípade, ak by sa žalobca voči nemu domáhal uloženia povinnosti zaradiť vyjadrenie evidovanej osoby k obsahu vzázkou alebo k faktu registrácie v evidencii v informačných systémoch vzázkov bezpečnostných zložiek, a sprístupňovať ho oprávneným žiadateľom spolu s dokumentmi alebo záznamami o evidencii. V prejednávanom spore si však žalobca uplatňuje úplne iné nároky, preto nemožno konštatovať danosť pasívnej vecnej legitimácie žalovaného ani analogickou aplikáciou ust. § 23 ods. 2 zákona o pamäti národa.

30. Sumarizujúc vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalovaný nie je vo veci žaloby o ochranu osobnosti pasívne vecne legitimovaný z hľadiska zodpovednosti za neoprávnenú evidenciu žalobcu vo vzťahoch bývalej Štátnej bezpečnosti, ako ani z hľadiska zodpovednosti za zverejnenie tejto evidencie.

31. V zmysle záverov rozhodnutia ústavného súdu je úlohou všeobecných súdov vyriešiť právnu otázku pasívnej vecnej legitimácie nielen negatívne - t.j. kto nie je jej nositeľom, ale je potrebné vyriešiť ju aj pozitívne - t.j. kto je jej nositeľom, garantujúc tak žalobcovi reálny prístup k spravodlivosti, umožniac mu domáhať sa svojich práv voči subjektu, ktorý je nositeľom zodpovednosti za tento zásah. K tvrdenému neoprávnenému zásahu došlo pritom činnosťou príslušných zložiek a príslušníkov Zboru národnej bezpečnosti, na základe ktorej bol založený vzťah žalobcu, boli vytvárané jednotlivé dokumenty (záznamy, správy, informácie, potvrdenia a pod.), ktoré sú obsahom tohto vzťahu, resp., že tento vzťah, prípadne ďalšie dokumenty, bol zaevidovaný v iných registračných pomôckach ŠtB a pod.

31.1. Ústavný súd SR v náleze z 12. októbra 2017 č.k. II. ÚS 285/2017-163 vo vzťahu k pasívnej vecnej legitimácii Ústavu pamäti národa okrem záveru o jej nedostatku na strane ústavu skonštatoval, že nebolo sporné, že pôvodcom zásahu (do osobnostných práv žalobcu) bol štát (konkrétne federatívny štát, keďže do federálnej pôsobnosti patrilo riadenie Štátnej bezpečnosti, porov. § 2 prvý bod zákona č. 128/1970 Zb. o vymedzení pôsobnosti Československej socialistickej republiky vo veciach vnútorného poriadku a bezpečnosti v znení neskorších predpisov); išlo teda len o určenie štátneho orgánu, ktorý je (ako štátny orgán) pasívne legitimovaný.

31.2. Štátna bezpečnosť bola jednou zo zložiek Zboru národnej bezpečnosti (§ 5 ods. 1 zákona č. 70/1965 Zb., § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1974 Zb.), pričom postavenie a činnosť ZNB upravená zákonom č. 40/1974 Zb. o Zbore národnej bezpečnosti, keď ústredným orgánom štátnej správy vo vzťahu k ZNB bolo Federálne ministerstvo vnútra ČSSR. ZNB bol súčasťou československého štátu a nepredstavoval samotnú organizačnú zložku štátu, podliehal priamo ministrovi vnútra. Z hľadiska právnej subjektivity ZNB nebol socialistickou organizáciou a teda v právnych vzťahoch nemohol vystupovať vo svojom mene a neniesol zodpovednosť z týchto vzťahov, rovnako nemal spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania. Podľa článku 1 ústavného zákona 542/1992 Zb. o zániku Českej a Slovenskej federatívnej republiky nástupníckymi štátmi Českej a Slovenskej federatívnej republiky sú Česká republika a Slovenská republika dňom 1.1.1993. Slovenská republika sa tak stala nástupníckym štátom aj po pôvodnej Československej socialistickej republike. Ak ústredným orgánom štátnej správy vo vzťahu k ZNB, ktorého súčasťou bola aj ŠtB, bolo Federálne ministerstvo vnútra ČSSR, neprichádza do úvahy žiaden iný logický výklad ako ten, že aktuálne je príslušným štátnym orgánom Ministerstvo vnútra SR ako právny nástupca pôvodného federálneho ministerstva vnútra.

31.3. Podporne možno poukázať aj na to, že v prípade sporov súvisiacich s registračnými protokolmi bývalej Štátnej bezpečnosti je v obdobných prípadoch v Českej republike nositeľom pasívnej vecnej legitimácie Česká republika v zastúpení Ministerstva vnútra Českej republiky. Z judikatúry českých súdov tiež nepochybne vyplýva, že pasívne vecne legitimovaným subjektom na konanie týkajúce sa zverejnenia registračných protokolov je Česká republika v zastúpení Ministerstva vnútra Českej republiky (pozri napríklad Mestský súd v Prahe, sp.zn. 32C 64/2011). Obdobne možno poukázať na judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky, v zmysle ktorej nesie zodpovednosť za prípadné zásahy orgánov verejnej moci do práv a právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb štát v zastúpení príslušného ústredného orgánu štátnej správy, pričom procesná legitimácia je odvodená analogicky, spôsobom ako to ustanovuje zákon o zodpovednosti za škodu (NS ČR, sp.zn. 30 Cdo 1638/2007).

31.4. Odvolací súd v dovolaní napadnutom rozsudku (por. bod 15. odôvodnenia) určil ako pasívne legitimovaný štátny orgán konajúci v mene štátu Ministerstvo vnútra SR, dovolací súd považuje vyriešenie tejto právnej otázky za správne a konštatuje, že pasívne vecne legitimovaným subjektom v prípade nárokov vyplývajúcich z činnosti Štátnej bezpečnosti a teda aj v prípade nárokov vyplývajúcich z prípadnej neoprávnenej evidencie žalobcu v registračných protokoloch a agentúrnych vzťahoch bývalej

štátnej bezpečnosti je Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra SR.

32. Keďže právne posúdenie otázky pasívnej vecnej legitímácie Ústavu pamäti národa v predmetnom spore, prijaté vec prejednávajúcim senátom 9 C, znamená odklon od právneho názoru vysloveného v rozhodnutiach iných dovolacích senátov najvyššieho súdu, senát 9 C postupuje vec v zmysle § 48 ods. 1 CSP na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu.

33. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.